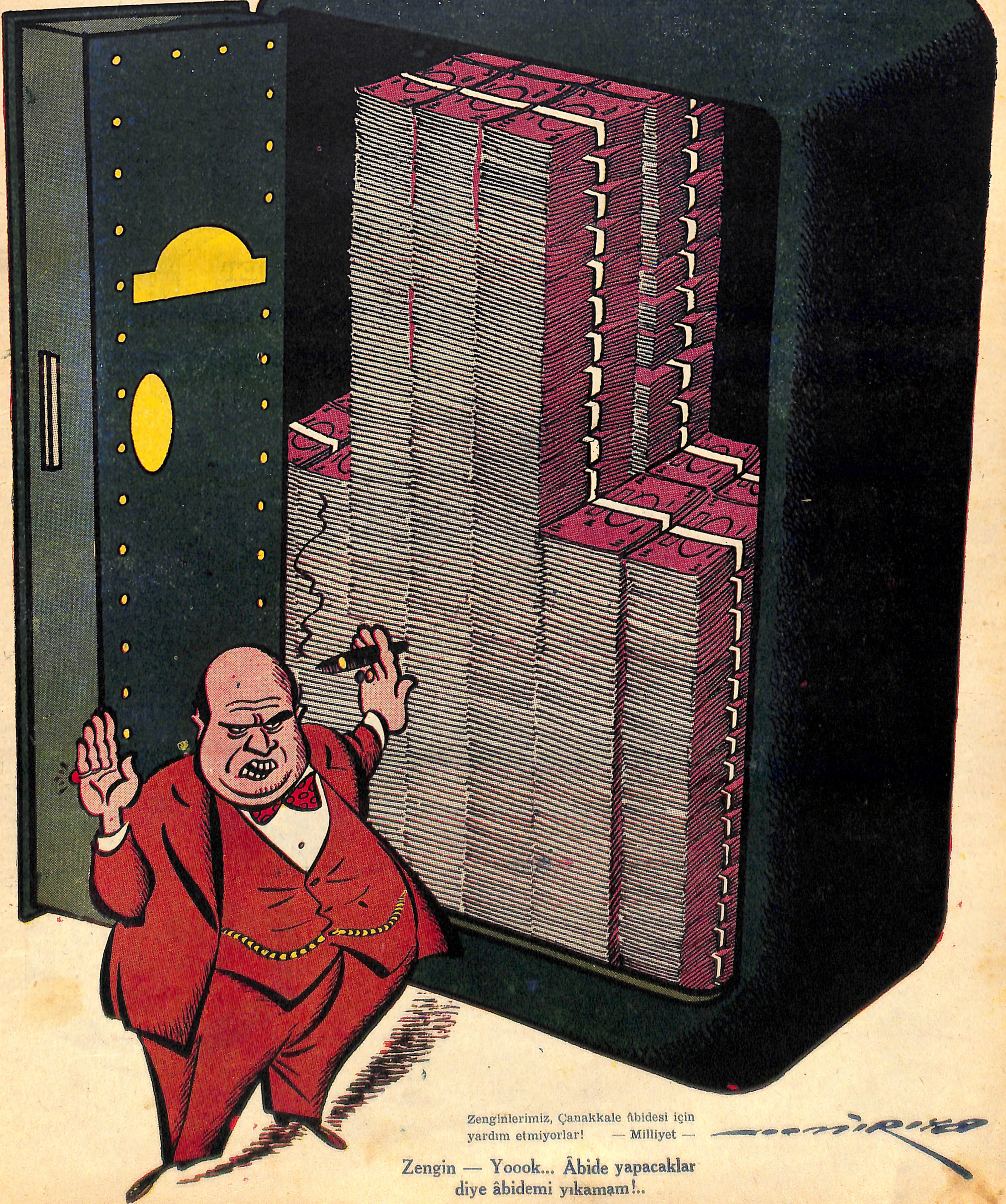
58-313

Akbaba

Zenginlerimiz, Çanakkale âbidesi için yardım etmiyorlar! — Milliyet —

Zengin — Yoook... Âbide yapacaklar diye âbidemi yıkamam!..

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
25000
LİRA

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

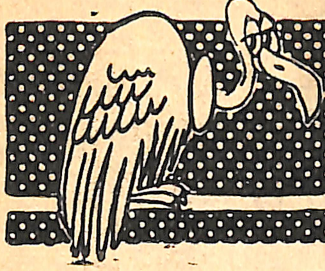
FAAL d-409

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 313 C.: 13 13 MART 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

ASIL SUÇLU!

İZMİT körfezini dolduran tuzlu su artık bir göz yaşı birikintisidir. Ağlaşanları yalnız Kocaeli kıyılarında sabahlayan bahtsızlar sanmayınız. Erzurum'daki anaların, Sivas'taki babaların, Malatya'daki hemşirelerin, Samsun'daki ağabeylerin, bütün yurdun göz yaşları bu hıçkırıklarla dövünen koya dökülüyor.

Biz, Çanakkaleye bir Üniversite gömmüştük. Ama, bir bayrak uğuruna. Bir ihmal uğuruna değil!

Hah, işte suçlu diye «ihmal» in yakasına yapışmıyacağım. Asıl suçlu o da değildir.

Kim? diye kızarmış gözlerle yüzüme baktığınızı görüyorum. Söyliyeyim: Asıl suçlu, içimize işleyen Şarklı tevekkülüdür!

Rahmetli Cevdet Kerim İncedayı Büyük Millet Meclisi kürsüsünden söylediği bir cümle ile bu mistik duyguyu vecizeleştirmişti: «Biz âmâl-i erbaaya sığmayız!»

Türkçesi mi?.. Toplamaya, çıkarmaya, çarpmaya, bölmeye, kısacası «hesaba gelmeyiz» demek!

Denizlerimizde işleyen çürük çarık teknelerin isimlerine bakınız: Avn-i Hüdâ... Maşallah... Serdengeçti...

Her gün bir kaçı uçurumlara yuvarlanan otobüslere bakınız: Çoğu, Cenab-ı Hakkın ismini taşır...

Taksilerin içi, birer tekke, birer türbe, birer mescit: Eski harflerle besmeleler, dualar, muskalar, nazarlıklar, mavi boncuklar, âyetler, hadisler...

Kimi Çırçır, kimi Aksaray, kimi Mercan yangınında kül olan eski ahşap mahallelerimizin, itfaiyesi de, sigortası da birer «Yâ Hâfız» levhası idi...

Denizde fırtınadan telâşlanan Yahudinin:

— Korkma bezirgân, Allah büyüktür!

Diyen kayıkçıya verdiği cevabı bilirsiniz:

— Allah büyük ama, sandal küçük!

İşte bizim hesaba katmadığımız budur: Sandalın küçüklüğü!

Şu gemilerdeki, tramvaylardaki, otobüslerdeki «hadd-i istiabî», türkçesi «alım» levhaları yok mu?.. Biz bunları lüzumsuz bir lâf, bir bilgiçlik, yahut bir «gâvur icadı» sanıyoruz.

Eğer, her yaz, Marmara sularına sabah, akşam bir Ada vapuru gömülmüyorsa, bu sadece hakikat asrında bir mucizedir. Yoksa, taşıyacağı yolcunun bir misli fazlasını yüklenen, alt pencereleri suya gömülmüş o vapurların ilk uğrıyacağı iskele, denizin dibi olması lâzım!

Sık sık gazetelerde okuruz: Bir düğün evi çöktü, yedi kişi öldü, kırk kişi yaralandı diye... Neden?.. Alacağından fazla insan dolduğu için değil mi?

Eğer o ev, denizde yüzen bir gemi olsaydı, yıkılış, batış olacaktı!

Hayır, hayır, bir sınıfa üç sınıflık öğrenci dolduran Maarifimizden tutunuz da, sanayiimize, ticaretimize, hele kalkınmamıza, hele imarımıza kadar, biz buyuz: Âmâl-i erbaaya sığmıyan insanlar!

İzmit'te batan Üsküdar gemisi, bu zihniyet dramımızdan sadece hazin bir sahnedir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— **Heç böyle mebus görmedim gardaş. Ne gonuşiy, ne bağıriy, ne döğüşiy... Sadecene geliy, dinliy, maaşını alıp gidiy!..**

olaylar Alaylar

Çok muhalif bir milletvekili!..

Helâl olsun

Demokrat Parti Zonguldak Milletvekili sayın Avni Yurdabayrak'a:

Sayın Yurdabayrak;

Millet Meclisinin son kavgalı oturumunda başınıza gelenleri Meclisteki gazetecilere şöyle anlatmışsınız:

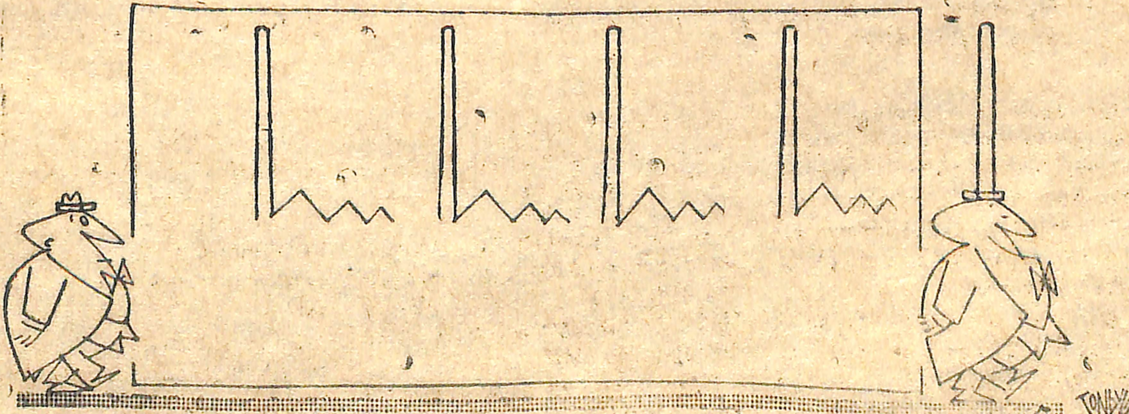
«Ben kavga yatışsın diye, C.H.P. Malatya mebusu Kâmil Sürenkök'ü tutuyordum; bu sırada kafama bir çanta isabet etti, hafifti, pek tesir etmedi. Fakat... Sonra kaşımın üzerine öyle bir yumruk indi ki vurana helâl olsun, gözümden ateş çıktı zannettim.»

Bu sözleriniz içindeki «Helâl olsun» deyimi eksiktir. Türk dili bakımından, sözünüze karışıyorum. «Helâl olsun» argo dilinde, beğenilen, değerlendirilen işler için kullanılır. Sizin de, kaşınızın üzerine inen yumruğu beğenerek, değerlendirmek için böyle söylediğiniz anlaşılıyor. Ancak, kullandığınız deyim tam değildir. Argoda bunun doğrusu ve tamı şöyledir: «Helâl olsun sana bu yollar âbi...»

Bundan sonra hiç istemediğimiz böyle bir olayla karşılaşırsanız deyimi doğru ve tam söyleyeceğinizi umarız.

— Helâl olsun sana bu yollar âbi...

Saygılarımla.

Bay Politik!..

Hak ve vazife

VATANDAŞIN devlete karşı vazifeleri vardır. Bu vazifelerin yerine getirilmesini istemek devletin hakkıdır.

Devletin de vatandaşa karşı vazifeleri vardır. Bu vazifelerin yerine getirilmesini istemek vatandaşın hakkıdır.

Bu hak ve vazifeler karşılıklı olarak yerine getiriliyor mu dersiniz? Hayır!.. İşte bir örnek:

Her ana - baba, ilkokul çağındaki çocuğunu ilkokula göndermekle ödevlidir. Gazetenin bir haberinden öğreniyoruz ki, bu kanun, yani «Tedrisat-ı ibtidaiye» kanunu tâ Sultan Reşat zamanında 1913 de yapılmış. O zamandan bu zamana 44 yıldır yürürlükte olan bu kanuna göre, çocuğunu ilkokula sebepsiz yere göndermeyen ana - baba ilkinde on, ikincisinde 20 lira ceza verir. Yine çocuğu okula göndermemekte direnirse o ana - baba bir haftadan bir aya kadar hapsedilir.

Bunların hepsi iyi, güzel. Peki ama, bir ana - baba düşünün; çocuğunu ilkokula göndermek istiyor ama, köyünde, bulunduğu, oturduğu yerde ilkokul yok.

Hiç olmazsa hak - vazife arasında bir denge kurmak için, hükûmet, çocuklarını ilkokula göndermeyen ana - babalardan ceza diye aldığı paraları, bugüne kadar ilkokul yapamadığı yerlerdeki ana - babalara versin.

Ziya Gökalp acaba bugün için mi:

**«Sakın hakkım var deme,
Hak yok, vazife vardır!»**

demişti?

⊞

Hayâlen Türkiye

YABANCI ülkelerdeki elçiliklerimizin, basın - kültür ataşeliklerimizin iyi çalışmadığını söyleyenler sık sık görülür. Böyle düşünenleri yalanlamak istercesine Amerika'daki Türkiye Büyük Elçiliğinde çok ilginç çalışmalar oluyor. Washington Büyük Elçiliğinde bir resim yarışması yapılmış. Yarışmanın konusu şu: «Türkiye'yi hiç görmemiş Amerikalı ressamlar, hayâlen Türkiye'ye ait bir resim yapacaklar.»

Yapmışlar. Birinciliği «Boğaziçi», ikinciliği «Köyde akşam», üçüncülüğü «Eski Ankara» tabloları almış.

Acaba elçiliğimiz neden hayâlen Türkiye resmi istemiş de, hakikaten Türkiye resmi istememiş?.. Hakikatler acı olur, derler, ondan mı?

Yapılan resimleri görmedik ama, hayâlen yapıldıklarına göre kim bilir ne kadar güzeldir.

Hani bir şarkı vardır:

«Hayâl içinde akıp geçti ömr-ü derbederim...»

Evet, hayâl içindeyiz. Hakikatleri bile hayal meyal görebiliyoruz.

⊞

Ciğer sökenler

AF, ne güzel şeydir. Hem affedilen, hem affeden sevinir. Af, büyüklüğün şanındandır.

Geçenlerde af kanunu için bir tasarı verildi. Tasarı kabul edilmedi.

Basın suçluları affedilmiyor. Siyasi suçlular affedilmiyor. Öteki suçlular da affedilmiyor.

Gazetelerden öğrendik, şimdi orman suçlarını affeden yeni bir kanun tasarısı verilmiş. Orman suçları... Yani ormanları yakanlar, kesenler. Orman suçları dedim de Orman Umum Müdürlüğünün bir vecizesi aklıma geldi: «Orman bir memleketin ciğeridir. Memleket ağaçlarla nefes alır». Orman Umum Müdürlüğü bu vecizeleri bastırıp oraya buraya asarak, ormanlarımızı korumak istiyordu. «Orman bir memleketin ciğeridir». Orman suçlarına af... Demek, memleketin ciğerini sökenler affedilmek isteniyor!

⊞

Niyetimiz iyi

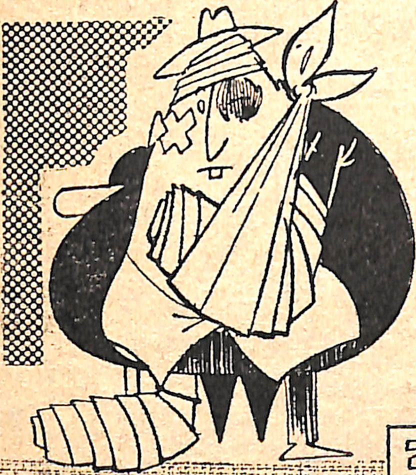
İSTANBUL Şehir Tiyatroları, seyircilerin tiyatroya gelmemesi için, ellerinden ne gelirse yaparlar.

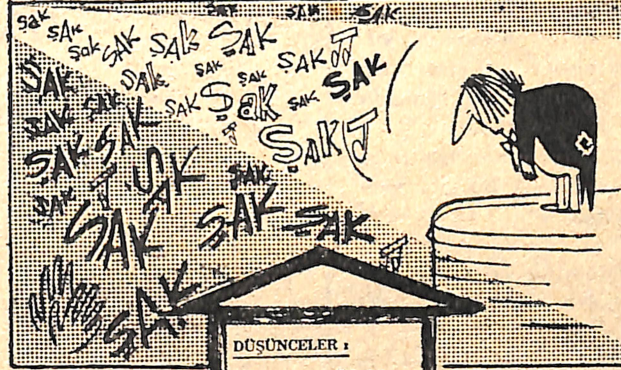
Oynamak için kötü piyesleri seçerler, biz yine gideriz. Seçi-

Muhalifler de Sağlık işlerini tasvip etti

KIRK anbaR

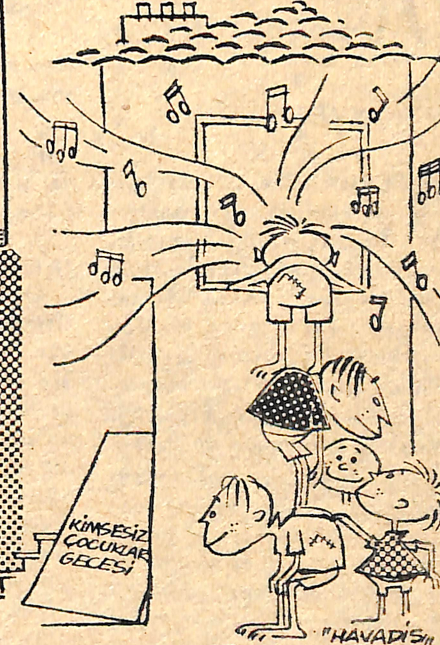
ÜSKÜDAR VAPURU BATTI

DÜŞÜNCELER:
Sanat mükâfatı
"HÜRRİYET"

Sinemaya gidenin hayatı uzuyormuş
(ANADOLU AJANSI)
"YENİ SABAH"

Kimsesiz Çocuklar Gecesi büyük rağbet görüyor

len eserleri sahneye çok kötü korlar. Biz yine gideriz. 'Kötü oynarlar, biz yine gideriz. Ne yapsalar gideriz. Şimdi de, bizim Şehir Tiyatrolarına gitmememiz için bilet fiyatlarına zam yapmışlar. Boşuna uğraşıyorlar. Bizim bir kere iyi niyetimiz var. Tiyatroya her gelen, girerken, çıkarken dövülecek, deseler, biz yine gideriz.

Bu da lâf mı?

GAZETENİN iki bakımdan değeri vardır: mânevî değeri, maddî değeri. Mânevî değerini geçelim bir kalem, maddî değerine gelince bu, her sütunun uzunluğu ile ölçülür. Gazetelerin ilân tarifelerine bakarsanız, bir gazetenin bir sütununun kaç para ettiğini öğrenirsiniz. Sütunun her santimi 6 lira ile 16 lira arasında değişir. Bir santimlik ilân verseniz, bu kadar parayı ödeyeceksiniz. Mânevî değerinden geçtik ama, gazetelerdeki resimlerin, yazıların hiç olmazsa ilân tarifelerindeki para değeri kadar olmaları gerekmez mi?

17 şubat günlü Dünya gazetesinin üçüncü sayfasını açın. Orada, saçları omuzlarından dökülmüş, elbiseli bir kadın resmi göreceksiniz. Siz şimdi inanmıyacaksınız ama, bu resmin altında aynen şu yazı var:

NE İSİM VERİLİR — Bizde bu tip kadınlara «Sülün» ismi verilir ama, Avrupalılar ne der bilinemez?

Ne oldu? Ne anladınız? Kadın kim? Neyin nesi? Bizde sülün denilirmiş de, Avrupalılar ne der bilinmezmiş.

Ben, buna ne dendiğini çok iyi bilirim ama, şimdi yazsam ayıp olur. Hem yazmağa ne lüzum var? Böyle işlere dilimizde ne dendiğini siz de bilirsiniz.

Resmî ilân

ADAPAZARI'nda çıkan bir akşam gazetesinin verdiği bilgiye göre, Adapazarı'nda 15 gazete çıkıyormuş. Oh, oh... Aman ne iyi. Adapazarı gibi bir yerde on beş gazetenin çıkmasına insan nasıl sevinmez? Demek okuyanlarımız çoğalmış. Ama Adapazarı'nda çıkan akşam gazetesi daha başka şeyler de söylüyor. Bu on beş gazetenin çoğunun baskı sayısı elliyi bulmazmış. İşte buna şaşılır. Çıkarılan gazetenin hepsi satılsa, hepsi okunsa elli kişi okuyor, demek. Peki, elli kişi için gazete çıkar mı? Astarı yüzünden pahalı gelir. 50 tane basılan gazetenin bir tanesi en ucuza olsa, iki, üç liradan aşağıya gelmez. Peki, bu gazeteler kaça satılıyor? Okullarda el yazısiyle çıkarılan okul gazeteleri bile elliden çok yayılır. Demek ki, bu gazetenin sahibi çok zarar ediyor. Acaba, zararı da göze alarak halkı okumaya teşvik işinde gönüllü bir zengin mi?

Bütün bu soruları Adapazarı'nda çıkan yine o akşam gazetesi cevaplandırıyor. Baskıları 50 yi bile bulmayan gazeteler, hükûmetten resmî ilân alırlarmış. Hımmm... Şimdi anlaşıldı iş. O zaman elli tane bile çok. Bir tek gazete basıp, resmî ilân parası veren yere gösterseler yine olur. Aman bu işi pek kurcalamamalı. Hiç olmazsa şimdi elli tane olsun gazete basıyorlar. Hiç gazete basmadan mektupla, telefonla resmî ilân parası alsalar daha mı iyi olur?

Eskisi - yenisi

ESKİDEN mebuslar daha çok üdebâ takımı, şuarâ takımı arasından seçilirdi. Her ne kadar şairlik, hikâyecilik, romancılık bir işe yaramazsa da, hiç olmazsa sonunda mebus olmaya yarardı. Sonradan işler değişti. Üdebâ, şuarâ takımının yerini son seçimlerde daha çok futbolcular aldı. Futbolcu politikacıları, futbolcu adayları gördükçe bu ne iştir, diye şaşıp kalıyorduk. Oysa işin içinde iş varmış. Son Meclis oturumlarındaki kavgaları, gürültüleri görüp duyduktan sonra, partilerin neden futbolcu adaylara yer verdiğini anladık. Futbol maçından politika maçına, maç sahasından maç salonuna...

B. E. N.

Ben padişahım!

— Ben padişahım!

Diye çıksam ortaya herkes bana deli der. Daha doğrusu:

— Ben padişah kadar zenginim! demeliyim.

Vatan'da sayın Enis Tahsin Til'in bir yazısını okuyunca, evet işte böyle:

— Ben padişah kadar zenginim! diye bağırdım. Enis Tahsin Til'in yazısından öğreniyoruz ki, 1908 de, yani bundan tam elli yıl önce sadrâzam 400 lira maaş alıyormuş. Şeyhülislâmın maaşı 300, hariciye nâzırının 250, öbür nâzırların 200 liraymış.

Ben bugün her ay, sadrazamdan bile çok para kazandığıma göre, padişah kadar zenginim, diyebilirim. Sadrâzam bile benim kadar para kazanamıyormuş. Zengin olmaya, padişah kadar zenginim ama, bir türlü tam zamanında şu evin kirasını veremiyorum.

KULAĞIN TIKANMIŞ Mehmed ağa

★ AZİZ NESİN ★

BURHAN Arpat hem gazetecidir, hem de sanatçıdır. Röportajlar yaptığı, gazete için dış gezilere gittiği, gündelik fıkra yazdığı için gazetecidir. Hikâyeler yazdığı, çeviriler, eleştirmeler yaptığı için de sanatçıdır. Bu gazeteci - sanatçı Burhan Arpat bakınız bir fıkrasında ne diyor:

«Bir yüzyıldan fazladır sürüp giden «Türkiyede daha iyi bir sosyal düzen» mücadelesinin her devresinde sanatçının sesi daima duyulmuştur. Türk edebiyatının uzak ve yakın geçmişi, bu gibi örneklerden yana pek fakir sayılmaz. Belki pek çok isme rastlanmaz, ama büsbütün de yoksun değildir. Fakat şu son on iki yılda milletçe girişilen ve şimdiye kadarkilerin hepsinden daha geniş çapta yapılan sosyal mücadele karşısında Türk sanatçısının seyirci durumunda olduğu dahi söylenemez. Zira seyirci bile zaman zaman ilgilenir gördüklerini öğmek veya yermek için sesini yükseltir.»

Arpat, bu kadarla da kalmıyor, çevresiyle ilgisini kesen, sosyal mücadeleye katılmayan şaire, hikâyeciye, besteciye iyice yükleniyor, veryansın ediyor.

Benim ötedenberi bir türlü anlayamadığım bir şey var. Bu sanatçı dedikleri yaratıklar her kimlerse, bunların öbür insanlardan ayrılıkları, boynuzları, kulakları mı var? Yoksa ana rahminden çıkarken, alınlarında sanatçılara özgü bir nur mu yanıyor?

Kimdir bu sanatçılar? Diplomaları mı, bonservisleri mi, neleri var?

Bir sanat dergisi çıkar. Ona göre sanatçı, o derginin çevresinde toplananlardır. Onun dışında kalan sanatçı değil. Bu sanat işini tekke işine benzettiler. Hepsi ayrı ayrı tarikat ehli.

Dul karının kocasızlık canına tak demiş. Karşı kulübede oturan yaşlı bekâra ikide birde:

— Evin evime karşı Mehmet Ağa, köyün köyüme karşı Mehmet Ağa... Senin karın öldü, benim kocam öldü Mehmet Ağa... Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa Mehmet Ağa... der dururmuş. Ama, Mehmet Ağa hiç tınmaz, oralı olmazmış. Kadın da yıllarca bu sözleri söylemekten bıkmış, usanmış. En sonunda bir gün dayanamamış:

— Hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşır. Hay burnun kopsun Mehmet Ağa!.. diye bağırmış.

Sanatçının on iki yıldır sosyal mücadele konusunda sesi çıkmıyormuş.

— Senin kulağın tıkanmış Mehmet Ağa!..

Ama yooo... İş öyle değil. Ortada iki dirhem sanatçılık var. Aman onu da başka biri alır da bize bir şey kalmaz diye ötleri kopuyor. Başka birine sanatçı derlerse, sonra kendilerine kalmıyacak, sanatçılık bitecek.

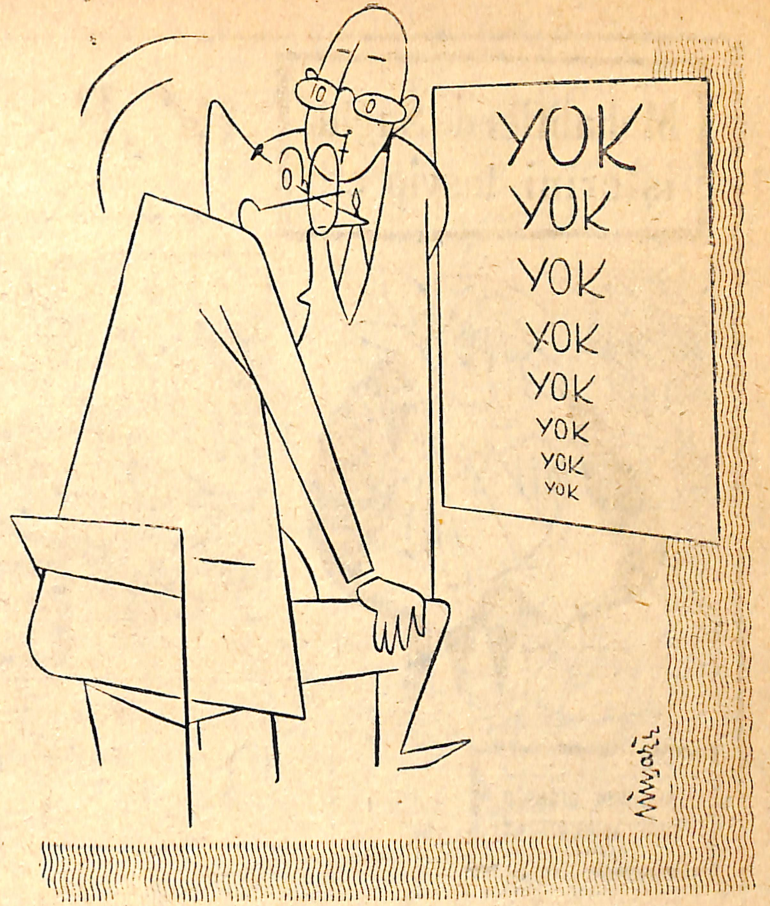
Baksanıza, kendisi de hikâyeci olduğu halde Burhan Arpat kendi sesini bile duyamaz olmuş.

Ah bir bilsek nasıl sanatçı

olunur da biz de oluversek. Arpat hem kendisine, hem bize bir yol gösterse.

Bizdeki sanat tekkelerinin hangisine girsek de sanatçı olsak?

Doktar — Nasıl, hiç bir şey görmüyor musunuz? O halde siz İstanbulda yaşıyamazsınız beyim!..

Helâ sıkıntısı

Çoktanberi bu konuya dokunmak istiyordum ama, bir punduna getiremiyordum. Gazetede «Şehrimizde helâ sıkıntısı» haberini okuyunca fırsat bildim.

İstanbulda oldum olasıya genel helâ azdır. Bunun sıkıntısını bilenler bilir. Ben bunun en büyük acısını bir Amerikalı kadına İstanbul'u gezdirirken düştüm. Amerikalı kadına bir akşam üstü İstanbul'u gezdirirken insanlık hali bu ya, kadının helâya gideceği tuttu. Tuuu... Nasıl anlatayım size? Yok efendim, yok. İstanbul'u fır fır döndük, yok. Bu iş de galiba sâri... Biz kadın için uygun yer ararken, bu sefer ben başladım aranmağa. İşi nasıl bağladığımızı söylemem.

Gazetenin verdiği habere göre, İstanbul'daki genel helâlar, istimlâklerden sonra büsbütün azalmış. Bunca sıkıntının üstüne, bir de helâ sıkıntısı başlamış.

Acaba helâ sıkıntısı istimlâklerden mi, yoksa başka bir sebepten mi diye içime bir şüphe girdi. Biliyorsunuz, yeni valimiz barları kaldırdı, maç oyun salonlarını kaldırdı, strip-tease'i kaldırdı. İster misiniz, ahlâkı bozuyor diye helâları da kaldırmış olsun...

Kısa etek modası başladı.. (Gazeteler)

— Telâş etmeyin bayanlar... Ben modayı daima yakından takip ederim!..

— Emriniz bayan?..

Bu telefon denilen âlet, Türkiye'de başka, İsviçre'de başka değil ya... Ama gel gör ki, tatbikatta başka işte. Hani elektrikli trenlerin İstanbul'a ilk geldiği sene, bunları bir türlü işletememiştik. Yerli, yabancı uzmanlar gelip baktılar, incelediler. Bir türlü işin içinden çıkamadılar. Bizim sınırdan dışarı çıktı mı, elektrikli trenler tıkır tıkır işliyor. Bizim sınırdan bir içeri girdi mi «Hikmet-i hudâ» zınk deyip duruyor. Hatırlarsınız, sonunda inceleye inceleye, başka yerde karakaçan gibi giden elektrikli trenlerin bizde neden bir parmak su görmüş inatçı katır gibi direndiğini bulmuşlardı. Havadanmış. Bizim havamıza uymuyormuş elektrikli trenler. Hava deyip de geçmemeli. Nasıl anlatayım, ihtiyarlara Erenköy havası iyi gelir de Kireçburnu'nun havası iyi gelmez. Veremlilere Adaların havası iyi gelir de Kasımpaşa'nın havası iyi gelmez. İşte tıpkı bunun gibi, insanlara çok iyi gelen memleketimizin havası teknik âletlere iyi gelmiyor. Alın telefonu. Başka yerlerde telefon, numarasını çevirip aradığın yerle konuşmaya yarayan âlettir. Bizde böyle mi? Bizde telefon, numarasını çevirip aradığın yerden başka her yerle konuşmaya yarayan âlet demektir. Yahu, ne olursun, bir kerecik de, tesadüfen, körün değneği, aradığım yer çıksın karşıma. Hayır çıkmaz. Alacağın olan adamın telefon numarasını çevirirsin, karşına borçlu olduğun adam çıkar. Sevgilinle konuşmak istersin, karşına karın çıkar. Doktorun telefon numarasını çevirirsin, Mezarlıklar Müdürlüğü çıkar.

Geçen gün arkadaşlardan biri:

— Gazeteden beni neye çıkardılar, biliyor musun? dedi. Sonra anlattı:

Gazeteden bir arkadaşına açmış telefonu. İki kadın yan yana geldi mi, üçüncü bir kadını çekiştirirler. İki gazeteci de ne yapar? Patronu çekiştirir. Bizim arkadaş da telefonda patrona veriştirmiş. İşin şaşılacak yanı, arkadaş patronu batırdıkça, karşısındaki de:

— Doğru, doğru... dermiş.

Bu telefon konuşmasından sonra arkadaşın işine son vermişler. Çünkü o, arkadaşım diye, gazetenin patronu ile konuşuyormuş. Bu telefonlar böyle. Arkadaş diye açarsın patron çıkar, patron diye açarsın arkadaş çıkar.

Ama diyeceksiniz ki, benim ara sıra telefonda aradığım yerle konuştuğum oluyor. Doğru, ara sıra olur böyle şeyler. Bunlar kazadır. Hani yolda giden bir adamın kafasına yukarıdan bir saksı düşebilir ya... İşte öyle. Buna görünmez kaza derler. Bizim telefonda konuşmamız da kaza ile olur.

Bu yazıda da onu söylemek

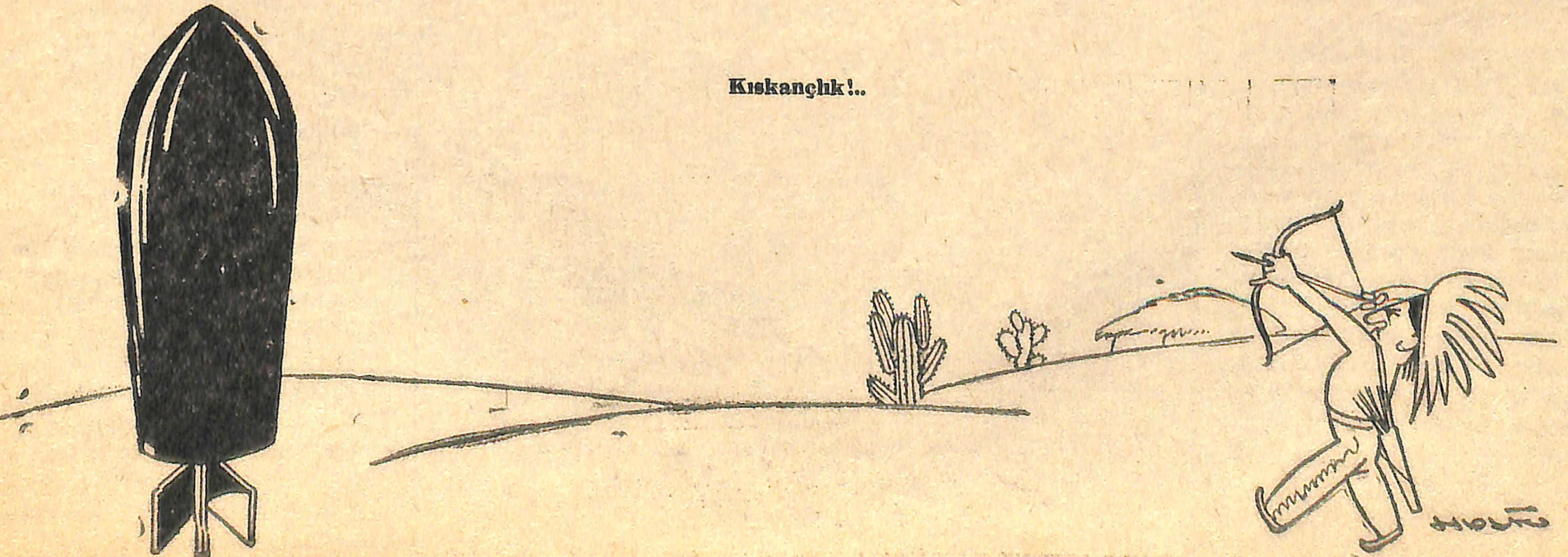

istiyordum. Gazetelerde şu haberi okudum:

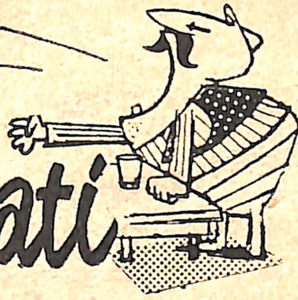
«İsviçre hükûmeti tarafından idare edilmekte olan Federal Telefon İdaresi, yeni neşrettiği telefon rehberinde feza ile konuşmalar yapmak için numara ayırmıştır. Otomatik makineler, feza ile konuşma yapmak istiyen aboneler 900 numarayı çevirdikleri vakit cevap vereceklerdir.»

Hep hava meselesi... Bakın İsviçrede telefonda feza ile konuşuyorlar. Biz konuşsak konuşsak ancak kaza ile konuşabiliyoruz.

Kıskançlık!..

SÜT Ziraati

İSTANBUL Saf Sütçüler Türk Anonim Ortaklığının yıllık kongresi, o gün «Çakal Süleyman» ın kahvesinde yapılıyordu. Kongre, bir saattir sürüp gelen tartışmalardan sonra eni konu kızışmıştı. Kahve ocağındaki tezgâha kurulan başkan Arif Özsüt, elindeki çay kaşığını, bardağın içinde uzun uzun çınlattıktan sonra:

— Lûtfen susalım arkadaşlar, dedi. Şimdi konuşma sırası, sayın arkadaşımız Şaban Hamidiyeci'dedir. Buyurun Şaban Bey, sizi dinliyeceğiz.

Şaban Hamidiyeci, delegelerin alkışları arasında ayağa kalkarak yürüdü. İskemlelerin arasından geçip, tezgâhın önüne yerleştirilen masaya geldi. Çatlak mermerin üstünde duran bardağa uzandı. Bir yudum su alıp boğazını iyice çalkaladıktan sonra, iki sefer üst üste öksürdü. Tarihî konuşmasına başladı:

— Çok muhterem sütçü kardeşlerim!..

Biraz önce konuşan arkadaşımız Sadullah Bey konuştuğu zaman çok güzel konuşmuştur. Bendeniz de onun âcizane fikirlerine nâçizane iştirak ederek, sizleri sevgi ve muhabbetle selâmlarım. Sadullah Bey dedi ki, bu memlekette belediye süt narhını kaldırmadığından mütevellit olarak süt fiyatları günden güne artarak bugünkü miktara gelmiş olup, süt fiyatlarının artmasından doğrudan doğruya Belediyemiz mesul olup, bütün mesuliyet Belediyeye aittir. Bir taraftan saygı değer gazetelerimiz, diğer taraftan da muhterem basınımız, süt meselesine katiyen âşina olmayıp bu meseleyi çok yanlış olarak ele almış bir durumdadırlar.

Arkadaşlar, şehirde satılan sütün en büyük hususiyetinin, antimikrobik ve saf süt olması muhakkak lâzımdır. Bugün muhtelif mandıralarda sağılan sütler bu şehrin ihtiyacını karşılamıya hiç bir zaman yetmiyeceğinden, biz halkın ihtiyacını ne yapıp yapıp karşılamıya mecburuz. İstanbulda yevmiye altmış beş ton süt istihsal edilmekte olup, diğer taraftan yevmiye doksan beş ton süt sarfiyatı vuku bulmaktadır. Arkadaşlar, bu otuz tonluk farkı biz elbette Avrupadan ithal edemeyiz. O zaman ne yapacağız?.. Bu değerli düşüncenin cevabını gene bendeniz vereyim:

Vatandaşlar, sabah sabah pencerenin önüne oturup da sütçülerini beklerlerken çektikleri heyecanı Belediye asla bilemez. Hastasına, emzikli çocuğuna süt arayan ailelerin bu ihtiyacını, elbette bizler karşılayacağız. Ama ne çare ki, Belediyemiz bu millî meseleye karşı hiç bir ilgi alâkası göstermeden, tutup terkos suyuna zam yapıyor. Sulandırılmış sütü koyulaştırmak için ne kadar nişasta kullandığımızı, nişastayı eskiden kaça alırken şimdi kaça aldığımızı, yüksek Belediyemiz niçin hesaba katmıyor?.. Nişasta ve terkos fiyatlarının durmadan yükselmesi, biz sütçüleri çok fecî bir duruma düşürmüş olup, Belediyenin de süte narh koyması, çocuklarını besliyemiyen anneler namına, anayasaya yüzde yüz aykırıdır arkadaşlar... Biz her ne kadar sağa sola koşarak, bazı mandıralardan, lohusa merkeplerin ve beygirlerin sütlerini de tedarik edip inek sütüne karıştırıyorsak da, buna, sütçü esnafı olarak hiç bir mecburiyetimiz yoktur. Biz bunu, sırf insaniyet namına yapıyoruz arkadaşlar..

Kahvenin içinde birdenbire müthiş bir alkış koptu:

— Yaşşa Şabaaaaaan!.. Var ol!..

— Böyle aslan arkadaşlarımız olmasa, Belediye bizi bir kaşık suda boğar namussuzum.

Şaban Hamidiyeci, önündeki bardaktan bir yudum daha alıp, konuşmasına devam etti:

— Sayın arkadaşlarım!.. Benden önce konuşan Sadullah Bey arkadaşımız, ahaliye eşek ve beygir sütü içirmiyelim dedi ve sonra da dedi ki, eğer halka eşek sütü içirirsek, bu hayvandaki nesil ve cins hususiyetleri insanlara da geçer, dedi. Bendeniz bu fikir düşüncesine katiyen iştirak edemem arkadaşlarım... Eğer Sadullah Bey arkadaşımızın dediği doğru olsaydı, şimdiye kadar İstanbul ahalisi, çifte atmaktan, birbirini kırar geçirirdi..

Çakal Süleyman'ın kahvesi, gene alkışla inledi. Bütün sütçüler ayağa kalkmuşlar, hatibe bağırıyorlardı:

— Bravoooooo!.. Ağızın nur olsun!..

— Erkek Şaban demişler buna be!.. Herifin ensesi altı okka, görmüyor musun?..

Şaban Hamidiyeci, sözlerini şöyle tamamladı:

— Sayın arkadaşlarım!.. Belediyemiz, ya nişasta ile pirinç u-nunun fiyatlarını dondurur, ya da süt narhını kaldırır. İkisinden başka çıkar yol yoktur. Biz, bu memleket için daha fazla fedakârlık yapamayız.. Hepinizi saygı ile selâmlarım değerli ve kıymetli arkadaşlarım.

Çakal Süleyman'ın kahvesi alkıştan inliyordu. Başkan Arif Özsüt, elindeki kaşığı bir teviye bardağa vuruyor, sükûneti sağlamıya çalışıyordu. Neden sonra gürültüler hafifledi. Başkan, ağır ağır konuşarak:

— Arkadaşlar, dedi.. Kongremize, parti temsilcisi olarak şeref veren Muhtar Bey ağabeyimiz de, süt işinde düşüncelerini söylemek istiyor. Müsaade ederseniz, şimdi kendisini dinliyelim..

— İstiyoruuuuuuz!..

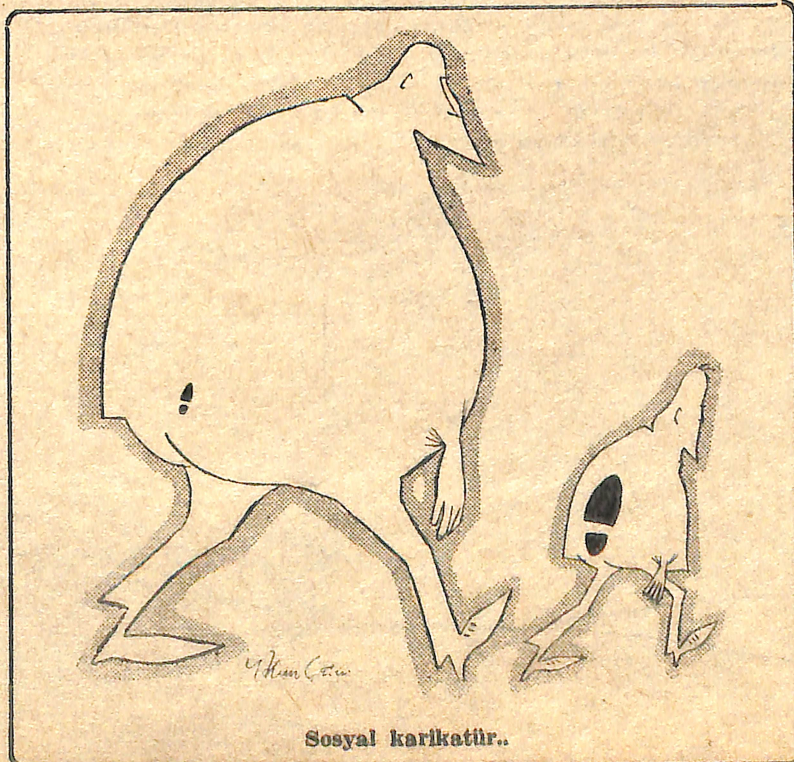
— Ya ya ya, şa şa şa, Muhtar abi çok yaşa...

Muhtar Bey tezahürat arasında konuşma masasına geldi. Etrafı selâmladıktan sonra, boğazındaki gıcığı temizledi:

— Sayın sütçü kardeşlerim, diye söze başladı. Kongrenizi, başından beri büyük bir dikkatle takip ediyorum. Dertlerinizi, şikâyetlerinizi ilgiyle dinledim. Bir çok noktalarda elbette haklısınız. Esasen partimiz de, süt konusunu önemle ele almış bulunmaktadır. Yaptığımız incelemelerden çıkan neticeye göre, süt veren hayvanların durumunda son yıl-

— Kömür yok ha?.. Ya bu bayan olduğunu isbat ederse!..

Sosyal karikatür..

lar içinde bazı değişiklikler olduğu anlaşılmaktadır. Meselâ, eskiden yevmiye altı kilo süt veren bir inek, bugün taş çatlasa, iki kilodan fazla süt vermemektedir. Çok düşündürücü olan bu durumun sebebini, biz, uzun zaman bulamazdık. Sonradan keyfiyeti, emniyet müdürlüğüne ve jandarmaya havale ederek durumu sorduk. Yapılan inceleme sonunda, bu ineklerin hep muhalefete mensup oldukları anlaşıldı. Vatandaşa süt içirmemek için muhalif partilerin baltalama hareketlerine bu ineklerin de katılması, memleket namına çok elem verici bir neticedir. Bizim iktisadî durumumuzu baltalıyan bu inek oğlu ineklere karşı gereken tedbirleri almakta asla gecikmiyeceğiz. Biraz önce konuşan arkadaşımızın buyurduğu gibi, eşek ve beygir sütü istihsalâtımız şimdilik gayet düşüktür. Fakat Allaha hamdedelim ki, memleketteki eşek miktarı, günden güne çok ümit verici bir miktara yaklaşmaktadır. Bununla beraber, bütün ümitlerimizi eşeklere bağlamış değiliz arkadaşlar.. Süt dâvasını en kısa zamanda halledecek çok ciddî tedbirlerin arefesinde bulunuyoruz. Müsaade buyurursanız arzedeyim efendim:

Eskişehirle Afyon arasında, 2000 hektolitrelik gayet geniş bir arazi sahası vardır arkadaşlar.. İşte bu arazi sahasını, en kısa zamanda süt ziraatine elverişli bir hale koyacağız. Süt ziraati deyince, belki biraz tuhafınıza gidecektir. Katiyen gitmesin... Malûmu âlinizdir ki, Afrikada ve Hindistanda mebzul miktarda Hindistan cevizi yetişmektedir. Bu Hindistan cevizlerinin içinde de, bilirsiniz ki, gayet güzel süt vardır. Hindistan cevizi, bizim memleketimizde de, en fennî usullerle yetiştirilebilir. Biz bu hususu etüt ettik. Ağaçları diktikten sonra çabucak mahsul almak için, bu ağaçların köklerine, hususî elektrikten yapılmış ültraviyoletta lâmbaları takacağız. Bu lâmbalarla ağaçları ısıtınca, en soğuk havalarda bile Hindistan cevizi yetiştirmek gayet kolay bir hale gelecektir. Çok miktarda Hindistan cevizi yetiştikten sonra, bunun sütü ile, memleket ihtiyacını bol bol karşılıyabiliriz. Hindistan cevizinin üstünde bulunan tüyleri, kışlık battaniye imalâtında kullandıktan başka, cevizin kabuklarını da presten geçirerek kontrplâk yapabileceğiz... Böylelikle memlekette, üç çeşit iş sahası birden açılmış olacaktır.

Sayın sütçü arkadaşlarım,

Ancak, Hindistan cevizlerinin ağaçlardan toplanması biraz zahmetlice bir iştir. Dolayısiyle, sütün maliyetine tesir edecektir. Bu ciheti de etüt eden ziraat heyetimiz, toplama işini kolaylaştıracak çok pratik bir çare bulmuştur. Hindistanda olduğu gibi, memleketimizde de, ceviz toplama işinde maymunlar kullanılacaktır. Maymunları öfkelendirince, bu hayvanlar, dallardaki cevizleri koparıp koparıp yere atmaktadırlar. Sütçü kardeşlerimiz de bu cevizleri rahat rahat yerden toplıyacaklardır. Bu husus için lüzumlu maymunların tedariki meselesine gelince.. Bu maymunları tedarik etmenin, hem de ihtiyacı bol bol karşılayacak nisbette tedarik etmenin pek zor bir iş olmadığını, sizler de tahmin edebilirsiniz.. Size vereceğim müjdeler bu günlük bunlardan ibarettir. Hepinizi sonsuz sevgilerle kucaklarım, halis sütçü kardeşlerim!..

Çakal Süleyman'ın kahvesi, alkıştan yıkılacak gibi oldu. «Yaşşşşa, nur ol!..» âvâzeleri, ortalığı çın çın öttürüyordu. Sütçüler, heyecandan adamakıllı coşmuşlardı. Coşkunluk daha da artınca, bir ağızdan marş söylemiye başladılar:

Çınıktık aaaçık alınla,
Oooon yıldaaa her savaştan,
Oooon yılda on beş milyon genç
Yaaaarattıııık her yaştan...

Adnan VELİ

Akbaba Ansiklopedisi

RAKI:

Malûm içki. Dört harfine yer değiştirirseniz: rakı = karı olur. İkisi de ayni derecede tehlikelidir. Biri şişe içinde, öbürü elbise içinde durduğu gibi durmaz. Kediye içirirseniz aslan kesilir. Galiba onun için olacak: bir adına da aslan sütü derler.

Halk edebiyatında, rakı üstüne güzel bir mâni vardır:

Doldur, doldur rakı ver,
Bir tek daha çakıver!
Döndüyse güzel başın
Göğsüme bırakıver!

Yahya Kemal de meşhur bir şiirinde rakıya yer vermiştir:

Ne çöl semasını yâlelle doldu-
ran şarkı,
Ne Zahle'nin üzümünden çe-
kilmiş eski rakı!

Fıkra:

Zamanın padişahı, yanında veziri, tebdili kıyafet etmiş, akşam üzeri bir sandalla Beşiktaştan Üsküdara geçerlerken kayıkçı bir an kürekleri bırakır. Suya sallandırdığı şişeyi denizden çeker, kadehini doldurur... Sonra, müşterilerine dönerek nezaketle sorar:

— Arzu eder misiniz?

Padişah vezirine bakar, vezir padişahına. İkisi de yutkunarak:

— Evet, diye baş sallarlar.

Kayıkçı, doldurduğu kadehi ikram eder...

Biraz sonra, ikinci kadehi doldurunca yine sorar:

— Birer daha istek var mı?

Müşteriler ikinci kadehleri de memnuniyetle içtikten sonra, vezir kayıkçıya sorar:

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

— Hayır...

— Ben, vezir-i âzamım!

Kayıkçı gülümseyerek susar.

Biraz sonra, hükümdar seslenir:

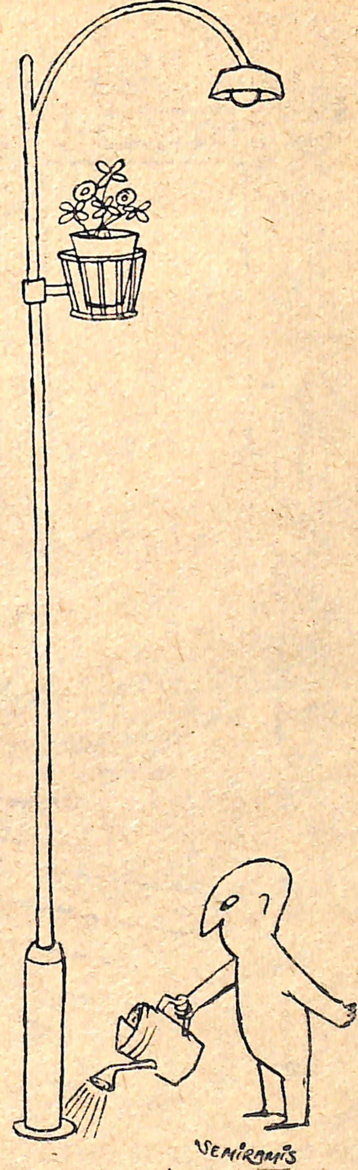
— Ya benim kim olduğumu biliyor musun?

— Hayır...

— Ben de padişahım!

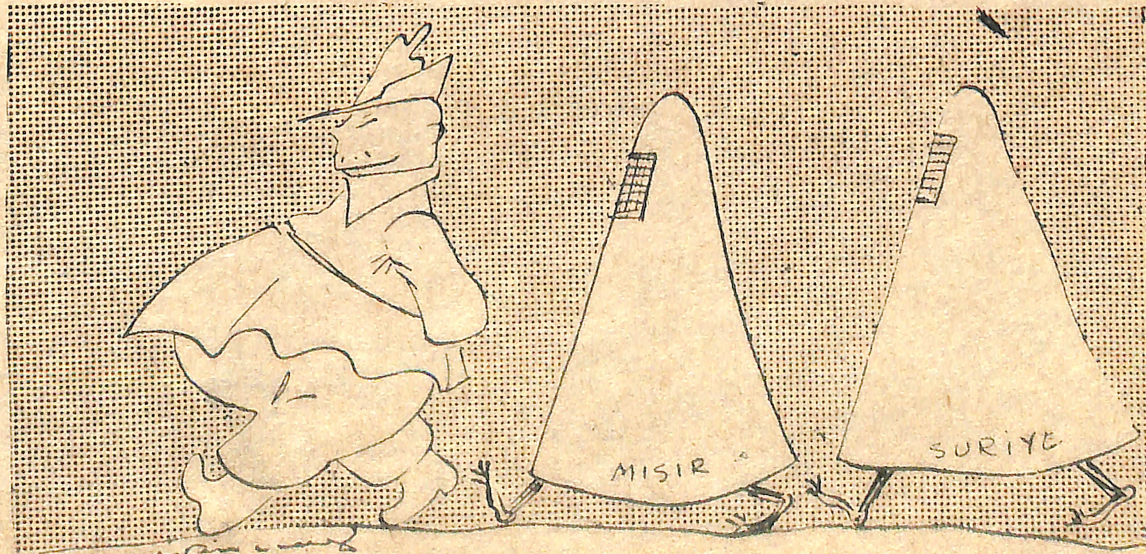
Kürekleri bırakan kayıkçı uzun bir kahkaha atarak:

— Ayol, der, madem ki rakıya idmanınız yok, ne diye içersiniz be?..

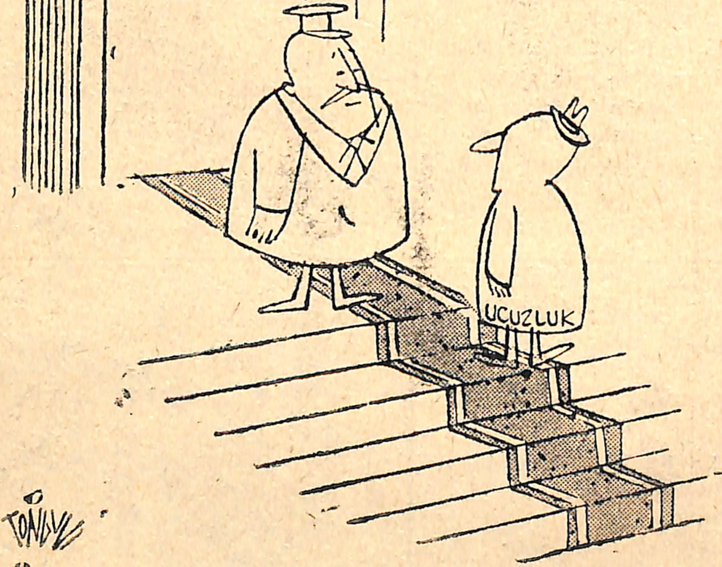

Direklere saksı konulacak..
(Gazeteler)

Mısır, Suriye ile birleşti.. (Gazeteler)

Taaddüd-ü zevcat!..

Esnaf sarayı kurulacak.
— Gazeteler —

— Maalesef, haşmetmeap sizi kabul edemiyecek!..

Uysallık!

Kadınlardan söz açılmıştı. Biri ortaya şöyle bir fikir attı:

— Gazetede okudum: Amerikanın meşhur Gallup Enstitüsü bir anket yapmış... Sarışın kadınlar esmerlere göre daha az gürültücü, daha uysalmışlar...

Ali Alioğlu atıldı:

— İnanma... Karım hep saçlarını sarıya boyatır; öyleyken ne uysal, ne de sessiz!

Mahzuru var...

Akşam yorgun argın eve gelince karısı sordu:

— Kuzum Allahı seversen, nedir bu halin? Dökülüyorsun âdeta..

— Sorma, dedi adam, geçen pazar gittiğimiz o film var ya... Hani şu cinayet filmi... Mahvetti beni. Bir daha katiyen öyle filmlere gitmem. Üç gündür dairede gözüme uyku girmiyor!

Tehlike!

Güzel Jale, baloda onun yanına yaklaştığını görünce durdu. Geri döneceği sırada, İsmail Peköz yanına gelmişti bile... İsmail Peköz, iyiydi ama, hoş değildi. Çirkin bir erkekti. Üstelik ne otomobili vardı, ne de apartmanı.

— Ah, dedi, o sizin sarışın arkadaşınız yok mu? Geçen gün ona evlenme teklif ettim de, nişanlıyım dedi...

Jale hemen atıldı:

— Yalan söylememiş ki... Biz ikimiz de nişanlıyız!

Yalan yarışı!

Çalıştığı şirketten ikide bir izin alıyor, çeşitli bahaneler uyduruyordu... Kızkardeşinin evleneceğini söylediği zaman da şef tahkik etmek istedi. Ertesi günü:

— Tahkik ettim, dedi, yalan söylemişsiniz... Kızkardeşinizin şimdilik evlenme ihtimali yokmuş, hattâ daha kimse kendisine tâlip olmamış bile...

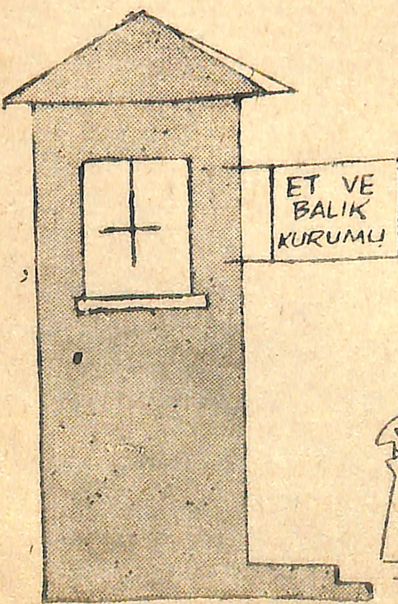
— Doğru, dedi memur, ama siz benden de yalancıymışsınız! Benim kızkardeşim yok ki!

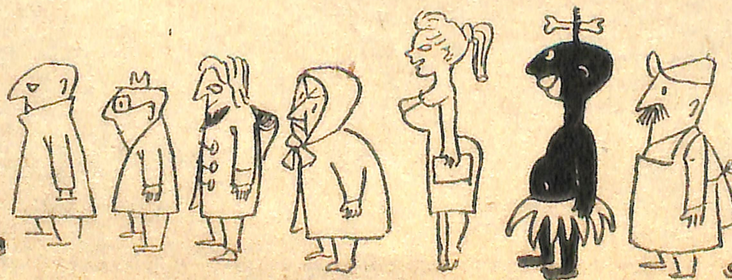
Sonrası selâmet...

Cavit Yamaç, otomobil kullanmak için ehliyet alacaktı. İmtihanda kendisine şöyle bir sual soruldu:

— Bankalar caddesinden iniyorsunuz. Birdenbire fazla hız aldığınızı farkettiniz. Ne yaparsınız?

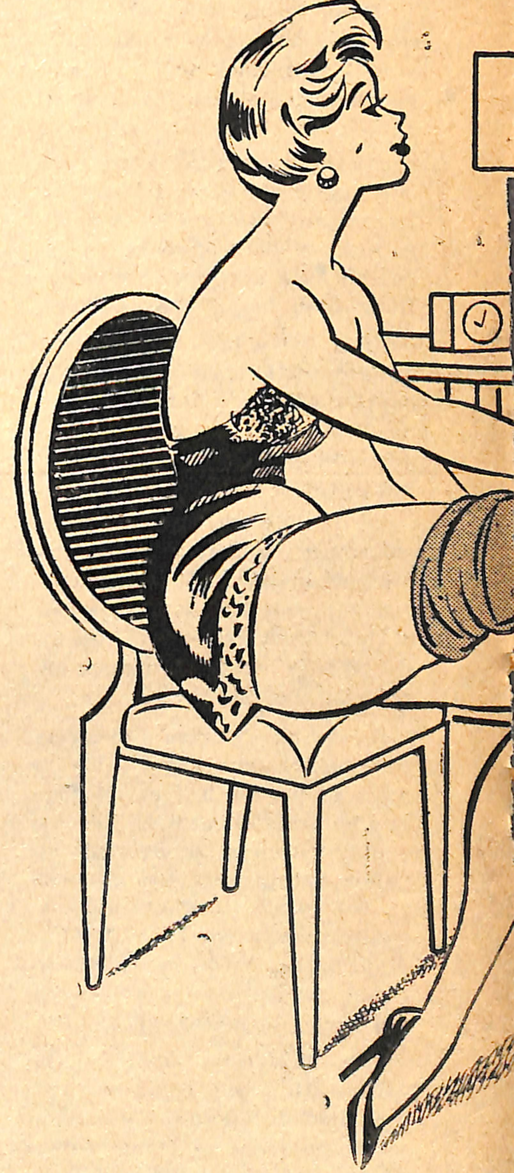
— Fren yaparım...
— Fren tutmadı...
— El frenine sarılırım...
— Tesir etmedi...
— Geri vitese takarım...
— Geç kaldınız...
— Direksiyonu kırarım...
— Boşta dönüyor... Başka ne yaparsınız?
— Hiiiç... O zamana kadar zaten düz yola inmişimdir!

YAZISIZ!..

— Düğünümüz mü? Gelecek kışa kaldı
lım «geceler kısaldı artık» diyor!..

SİNEMA: Ahalinin arkanızda konuştuğu yer.

TELGRAF: Kelimelerin hesaba vurulduğu yegâne mahal.

MEŞHUR: Bütün ömrü boyunca herkesin kendisini tanıması için çalışan, sonra da kimse tarafından tanınmamak

GÜ
LÛ

Beş

İstanbul'da vatandaşa kolaylık olmak üzere bir Danışma Bürosu kurulacakmış. Bu büroya müracaat eden herkes istediği kimseye ait açık adresi beş dakikada elde edecekmiş.

Vallahi billâhi uydurmuyorum. Bunu böylece gazete yazıyor. Bunlar ya İstanbul'u bilmiyorlar, ya beş dakikayı.

Aman beyim, aman efendim, aman paşam, bunun burası İstanbul... Beş dakikada burada insan kendisini bulamaz. Kalabalık

ekerim... Nişan-

için siyah gözlükler takan kimse.

NÜN
GATİ

ARKADAŞ: Düşmanları sizinle aynı olan kimse.

PATRON: İşinize geç kaldığınız zaman erkenden gelmiş olan, erken geldiğiniz gün ise, geç kalan adam.

akikada

yollarda, tramvay, otobüs, dolmuş, vapurlarda, insanın bacağı bir yerde, kolu bir yerde, başı bir yerde kalıyor da, ineceği yere gelince:

— Yahu ben neredeyim? diye kendi kendini arıyor.

Beş dakikada, Danışma Bürosundaki memur, başını kaldırıp karşısındakinin suratına bile bakmaz. Denesinler de görsünler. E-

Yalan değildi ya...

Uzun zamandır görüşmemişlerdi. Sokakta birbirlerine tesadüf ettiler. Ahmet:

— Vay Mehmet! dedi, üstelik bir de evlenmişsin ha? Halbuki dünyanın en mükemmel kadını ile bile olsa evlenmem der dururdun...

Mehmet, kemâl-i sükûnetle mukabele etti:

— Ben de dünyanın en mükemmel kadını ile evlendim demedim ki!..

Takılanlar!

Sosyetenin en güzel kızıydı. Ailesi razı olmadığı halde, züğürt bir mimarla evleniyordu. Düğün Parkotel'de yapılmıştı. Davetliler arasında bulunan Çallı İbrahim, tabiî merakla, yanındakine sordu:

— Damat ne takmış acaba?

Adam, dalgın dalgın cevap verdi:

— Terziye beş yüz, mobilyacıya iki bin sekiz yüz!..

Reklâm!

Basın-Yayın ve Turizm Vekili Sıtkı Yırcalı, gerçek bir demokrat olduğu için sık sık halk arasında dalaşır, onların dertleriyle ilgilenir. Yine bir gün, bir köyü gezerken, kendisine, vekâletini ilgilendirir ümidiyle muhtar izahat veriyordu:

— Bu uçurum çok cana kıymıştır. Tarihin en eski çağlarından beri buradan binlerce kişi aşağıya uçmuştur. Aralarında meşhur kimseler de vardır. Bu yüzden her turist sırf bu uçurumu görmek için buraya gelir....

Yırcalı'nın tüyleri ürpermişti. Sordu:

— Peki, neden tehlikelidir diye bir levha koymuyorsunuz?

Muhtar, saygılı bir bilgiçlikle bu soruyu cevaplandırdı:

— Vardı efendim, ama baktık ki uçuruma kimse düşmüyor, kaldırıverdik!.

— Çekil pencerenin önünden kız! Vali bey Strip-tease'i yasa

Yanlış uyandırmış...

Muharrir Refi' Cevat Ulunay, bir arkadaşı ile Şehir Tiyatrosu'na gitmişti. «Ayşe'nin marifetleri» adında tatsız tuzsuz bir komedi oynanıyordu. Bir aralık, arkadaşı, Ulunay'ı dürttü:

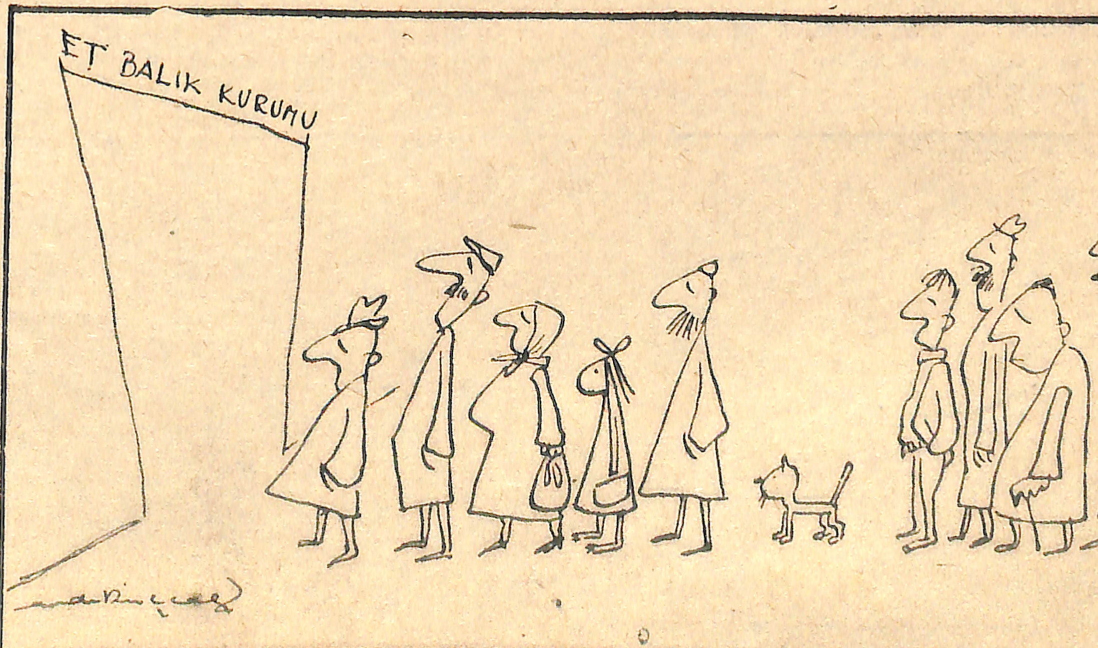
— Bak bak, dedi, önümüzdeki adam nasıl uyuyor!..

Üstat, hiddetle homurdandı:

— Aşkolsun yahu... Bunu söylemek için mi beni uyandırdın?

Mâsumun haya

Geç vakit tenha bir s
geçerken karşısına bi
— Aman bana elli
rin... dedi. Sayenizde
sumun hayatı kurtulm
cak..
Samih Nafiz Tansu,
landı:
— İyi ama, sizde hi
sum insan hali görem
Adam yine aşağıdan
— Zaten hayatı ku
olan masum ben değ
Sizsiniz!

SORARIM size sevgili okuyucular; bu zamanda en büyük dert nedir?

Yooo.. Ağzınızı filân aramak gibi bir maksadım yok... Öyle kötü şeyler düşünmeyin. Sadece dertlerin en büyüğü nedir dedim. Efendim? Et derdi mi dediniz. Yok canım! Su derdi, pahalılık, kuyruk.. Bunların hiç biri değil.

En büyük dert, hizmetçi derdidir dostlarım. Evet, her gün yanınızda, evinizde, karşınızda sizden çok sizinle yaşayan kişi: Hizmetçi. Ama iyi hizmetçi nerede? Kahve bile bulabilirsiniz ama, bu zamanda kocanızı ayartmıyacak, günde üç defa tuvalet masanızın başına geçip esvaplarınızı ve boyalarınızı prova etmiyecek, kırdığı tabak, çanakla kesenizin dibine darı ekmiyecek, her gün renk renk, boy boy akrabaları çıkagelmiyecek ve hele siz seslenince «Efendim» diye cevap verecek bir hizmetçi bulamazsınız. Bu ancak bizim, hayali çok geniş kadın yazarlarımızın romanlarında rastlanan, hani şu «Şakaklarına hafifçe kır düşmüş, esmer, yakışıklı ve esaslı» jönprömiyeler gibi, hakikî hayatla alâkası olmıyan bir varlıktır...

Bu işler gene de belli olmuyor. Meselâ kimse duymasın ama, Maksut Beyle karısı Salime Hanımın böyle bir hizmetçileri vardı. Ama ne hizmetçi! Akla, hayale sığacak gibi değil.

Bir kere becerikli, temiz, hamarat, dürüst, üstelik de güzel bir kız...

Salime Hanım ve Maksut Bey, senelerdir yanlarında mütevazı bir ücretle çalışan Ayşe'nin bir günden bir güne bir ihmalini ve terbiyesizliğini görmemişlerdi. Kız değil ateş parçası idi canım. Daha Maksut Beyin:

— Ay... demesine kalmadan kız elpençe divan karşısında olur, Salime Hanıma da keza ayni hürmet ve itibarı gösterirdi.

Alış veriş onda, bulaşık, yemek, ortalık onda, çamaşır onda idi.

Bir gün de bir şikâyeti ve sızıltısı işitilmemişti canım...

Hâsılı, size dediğim gibi, hizmetçilerde bulunmasına alıştığımız özelliklerin aksi olan her şey bu kızda vardı. Mamafih Maksut Bey de, Salime Hanım da, ellerindeki bu hazinenin kıymetini çok iyi bilirler ve çocukları da olmadığı için, Ayşe'yi kendi kızları gibi sever, hoş tutarlardı.

Böylece karşılıklı anlayış dolu tatlı seneler geçirdiler. Fakat günlerden bir gün (O gün olmasa bu hikâye de olmazdı tabiî) inanılmaz bir hâdise vukua geldi: Ayşe, Salime Hanımın karşısına çıktı ve:

— Hanımefendi, dedi, ben bu ay sonunda ayrılıyorum.

— Nee?.. Aman Ayşe'ciğim, yavrum, yanlış mı duydum?.. Sahiden ayrılıyor musun?

— Evet efendim.

— Yoksa aldığın para az mı geliyor Ayşe? Sıkılma, söyle kızım...

— Hayır hanımcığım, hayır!

— Sana fena bir muamelede mi bulunduk?.. Bilmiyerek kalbini mi kırdık yoksa Ayşe?

— O nasıl söz hanımefendiciğim? Bana daima öz kızınızmışım gibi davrandınız.

— Eeee... Öyleyse?..

— Fakat ben...

— Söyle Ayşe, niçin ayrılmak istiyorsun kızım? Doğrusunu söyle...

— Peki hanımcığım, anlatayım: Evvelki ay izinli çıktığımda, parkta genç bir futbolcu ile tanıştım. Bana öyle güzel lâflar söyledi, öyle tatlı sözlerle aşktan bahsetti ki, her şeyi unuttum... Sonra, gel biraz beraber gezelim dedi...

Ayşe, lâfının burasında ağlamağa başladı. Salime Hanım vaziyeti kavramıştı. Biraz düşündü ve:

— Sen üzülme, Ayşe, dedi, ben beyle durumu konuşurum...

Ertesi sabah Salime Hanım, ağlamaktan gözleri şiş şiş olan Ayşe'ye kararı bildirdi:

— Ayşe, kızım; düşündük taşındık, hayatta herkes yanılabilir. Sen bizim kızımız sayılırsın. Bizim de zaten hiç çocuğumuz yok...

Ve böylece Ayşe, Maksut Beyle Salime Hanıma daha sıkı bir şekilde bağlanmış; nur topu gibi bir oğlan dünyaya getirmişti.

Fenalıktan ne çıkardı sanki! İşte bu yavrucak da ara yerde büyür giderdi... İnsan şu dünyada sevap işlemekle hiç bir şey kaybetmez, kazanırdı. Maksut beyler de bu hareketle Ayşe'yi ebe diyen kazanmış değiller miydi?

Ve sevgili okuyucular; aradan tam bir sene geçmişti ki, Ayşe bir sabah tekrar hanımının odasına girdi ve o ay sonunda ayrılacağını bildirdi. Salime Hanım deliye döndü. Kızı biraz sıkıştırınca vaziyet anlaşıldı: Ayşe bu defa sinemada yakışıklı bir koşucuya rastlamıştı.

Maksut Beyle Salime Hanım düşündüler taşındılar. Yani bu kadarcık şey için de böyle bir hizmetçiye yol verilir miydi bu zamanda? Buna hangi vicdan razı gelirdi? Kız birazcık «gebe» idi işte... Hâsılı Ayşe, gene yanlarında kaldı ve topaç gibi, yumuk yumuk bir kız çocuğu doğurdu. Evin içi de artık öyle şenlenmişti ki, sormayın! Kuş cıvıltıları gibi çocuk sesleri... Ne güzel şey değil mi?

Bir sene daha geçti ve inanmıyacaksınız ama, Ayşe tekrar hanımın odasında arzı endam etti. Ayıp değil ya, kızın sporculara hususî bir zaafı vardı. Dayanamıyordu. Bu defaki de kumral bıyıklı bir boksördü... (Vicdansız herif!).

Salime Hanımla Maksut Bey ise bu duruma artık iyice alışmışlardı. Onun için bu sefer de Ayşe'yi affetmek onlara çok kolay geldi ve kızcağız yakışıklı sporcuya lâyık bir oğlan daha doğurdu.

Aradan bir sene daha geçmişti. (Eee.. Artık sıktı, diyeceksiniz ama, ben mahsus yazmıyorum ki, sahiden böyle oluyor...) O günlerde Ayşe'nin yeni bir ziyaretini bekleyen Salime Hanımın ümitleri boşa çıkmadı. O sabah manikürünü tazelerken kapı vuruldu ve Ayşe, o her zamanki mahcup ve terbiyeli hali ile içeri süzüldü:

— Hanımefendi! Ben bu ayın sonunda...

O lâfını bitirmeden Salime Hanım atıldı:

— Sen bizim kızımız sayılırsın Ayşe... Böyle şeyler için üzme kendini. Bu sefer koşucu mu, futbolcu mu, boksör mü hangisi bakalım?

Ayşe, mahzun mahzun başını salladı:

— Hiç biri değil hanımcığım!

— Yaa... Hayret, peki kim?

— Hâmile filân değilim, hanımefendiciğim. Ben...

— Ee... Öyleyse niçin ayrılmak istiyorsun?

Ayşe boynunu büktü:

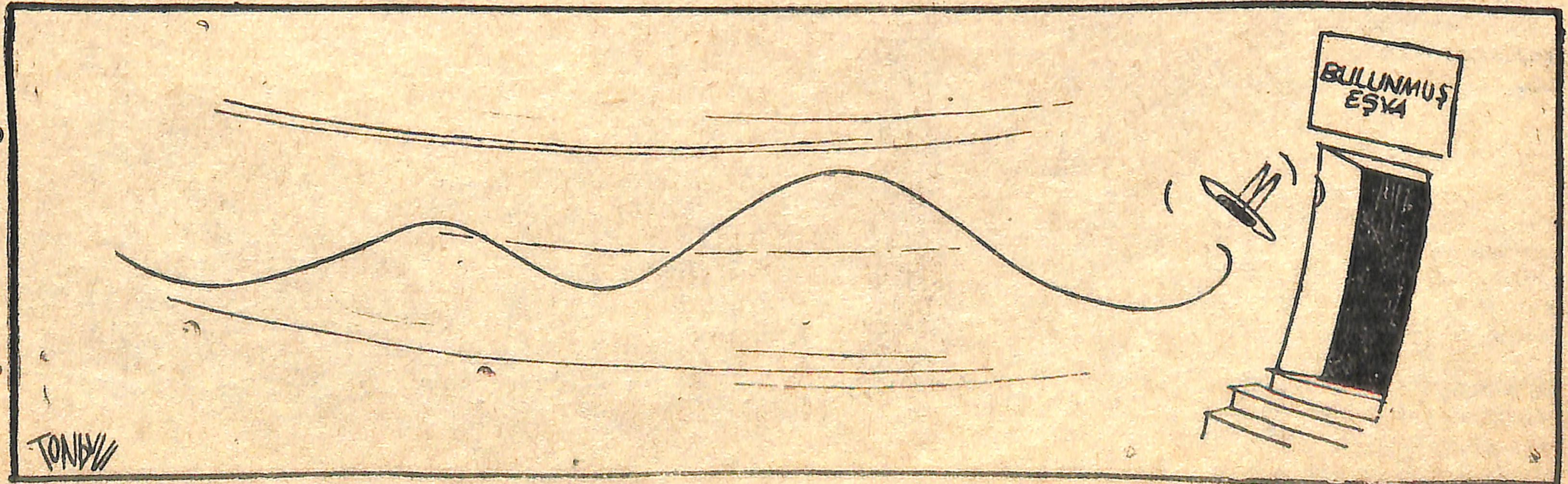
— Aileniz çok kalabalıklaştı hanımcığım, işleriniz bana artık ağır gelmeğe başladı doğrusu!..

Rekabet

İki cins köpek, köşe başında durmuş, konuşuyorlardı. Bobi, kolunda sıska mı, sıska bir kadınla giden şişman adamı göstererek:

— Bak Vido, dedi. Kemikten hoşlanan yalnız biz değiliz!..

Oğluma Mektup

Sevgili oğlum,

Artık büyüdün. Hem de hayli büyüdün. Gerçi liseyi hâlâ bitiremedin ama, o cihetten korkum yok: sen bitirmesen bile ergeç mektep sana diploma verecek; mektebin razı olmazsa, vekâlet, o sonu gelmez cömertliğiyle sayısız imtihan hakları tanıyarak, seni, istesen de, istemesen de mezun edecek... O zaman...

İşte o zaman düşüneceğimizi, gel, şimdi düşünelim: sana bir meslek seçelim:

Ama, nasıl bir meslek?

Kendine hayatta bir yol çizeceksen, daha evvel çizilmişlerin istidadına uyup uymadığını hesaba katmalısın, dedim. Bugün diyemem... Çünkü eski hesaplar çoktan iflâs etti. İstidadın resim yapmaksa, tapu dairesinde mükemmel bir kayıt memuru olabilirsin. Matematiğe müthiş bir kabiliyetin varsa, sonun afiş ressamlığı olabilir. Eğer güzel rol kesiyorsan, aktör olman hatırdan bile geçmez. Olsan olsan başarılı bir politikacı olursun...

Demek istediğim, seçeceğin iş veya meslek istidatla ilgili değil. O, eskidenmiş...

Ya neyle ilgili? diye sormana hacet yok: etrafına bak, hemen anlarsın. Şayet şıpın işi zengin olmak, her yıl bir Cadillac değiştirmek istiyorsan, onun yollarını ben bilmiyorum ki, sana öğreteyim oğlum...

Ama kıt kanaat, ölmiyecek kadar yiyerek yaşamağa razıysan, o zaman memur olmanda hiç bir mahzur görmem. Maaşın, üç senede bir artar, terfi edersen. Terfi ettiğin takdirde kadro bulursan. Kadro da buldun, zammı alabilirsen, tahsisat varsa... Personel kanununu nasıl olsa ümit edemiyeceğine göre, bütün yıl eline yüz elli lira geçer. Üç sene sonra eline geçen yüz yetmiş lira olur... Ne muntazam, ne emin bir sistem, değil mi?

Ama sen, acayipliğin tutmuş da, ille sürünmek istiyorsun... O zaman, sanat şubelerinden canın hangisini çekerse ona kapılan: Ressam ol, besteci ol, şair ol... Açlıktan belki ölmezsin ama, muhakkak nefesin kokar ve sürünürsün...

Suzan Sözen gibi dillere destan bir romancı mı olurum, dedin?.. İlâhi oğlum, onun için evvelâ Ali Esat Birol'un neşteri altına yatman ve benim sevgili oğlum değil, sevgili kızım olman lâzım.

Sonra... Birincisine imkân yok ki, ötekileri sayayım!..

Biliyorum oğlum... Bunların hiçbiri seni sarmadı. Çünkü hepsi, iyi kötü çalışmak, az çok emek sarfetmek, hiç değilse kafa yormak istiyen işler. Sen ise, zihnini yormadan hem para kazanmak, rahat yaşamak, hem de meşhur olmak istiyorsun. İstiyorsun ki, herkes seni tanısın. Gazetelerde Başvekilden büyük resimlerin çıksın... Hayatın, maceraların, sevgililerin, yediğin yemekler, içtiğin şaraplar merak edilsin. Kimse kültürünü kontrol etmesin, ama bu yaz nereye gideceğini, hangi lokallere devam ettiğini bilsin...

Anladın, değil mi? Ne muhalefet saflarında, ne de iktidar yönünde siyaset adamı olmak, bunu temin edemez... Ticaret de bunu temin edemez... Hiçbir meslek, sanat denebilecek hiç bir hüner bunu sağlayamaz...

Bu mutluluğa erişmenin bir tek yolu vardır evlâdım: bugünden tezi yok, liseye, Üniversiteye boş verip ünlü bir spor klübüne yazılmak... Ondan sonrası, atacağın tekmelere, sallıyacağın yumruklara kalmıştır. Eğer, az zamanda futbol sahasının parlak yıldızlarından biri olursan, sen de yaşadın, hattâ senin sayende biz de yaşadık demektir oğlum.

— Görünmeyen Adam —

YAZISIZ!..

Düşündüğü şey!

Yaşlı bir karı koca, bir kış gecesi, ocağın yanındaki salıncaklı iskemlelerinde oturmuşlar, karşılıklı hayale dalmışlardı. Kadın bir ara içini çekti. Kocası sordu:

— Ne oldu karıcığım, bir şeye mi üzüldün?

Kadın cevap verdi:

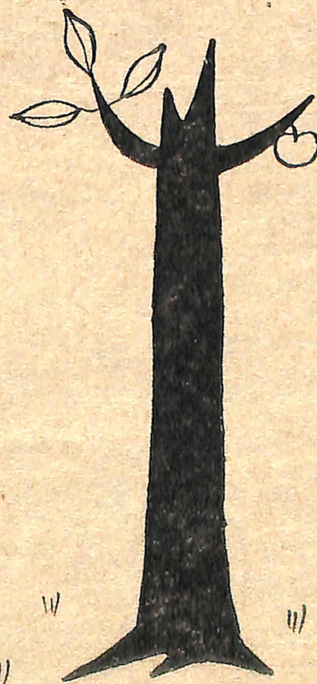
— Yok... Yalnız düşündüm, artık iyice ihtiyarladık. Günün birinde, belki bir iki, sene sonra, ikimizden biri ölecek...

Kocası onu teselli etti:

— Karıcığım, bunun için şimdiden üzülecek ne var?

Kadın:

— Üzüldüğüm filân yok, dedi, sadece bu acıklı hâdise vukubulunca ben artık gidip Yakacık'ta yerleşmek isterdim...

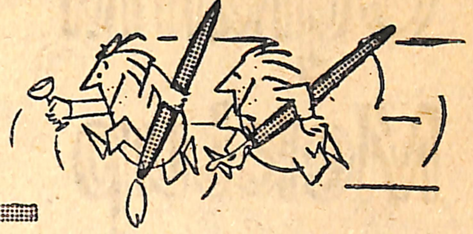

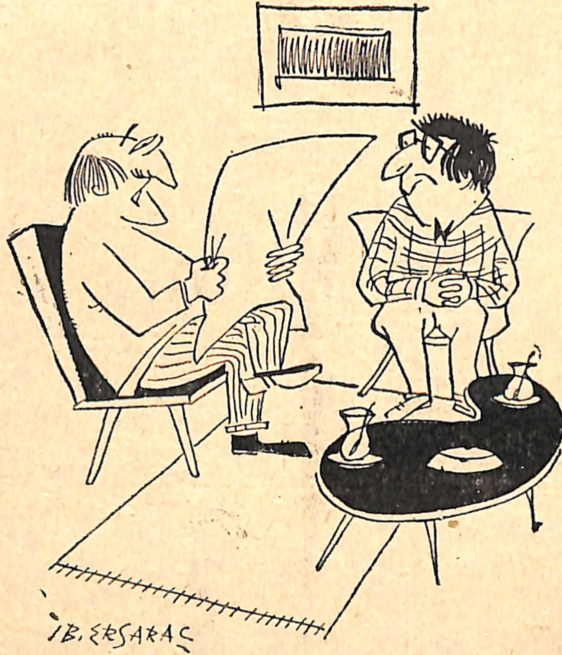

Havva — Dünyada bi sen, bi de ben kalsak gene seninle evlenmem!..

kokteyl

— Gümrüklerdeki kahve dört sene durabilirmiş!..
— Demek iş bizim durabilmemize kaldı!..

Hadiseler Arasında
FELEK

Dayak faslı

Bu dayak faslı, hattâ sûzinâk faslından da hazindir. Mecliste son kavgalar dolayısiyle dayak attığı veya yediği şeklinde matbuatta bazı mebus isimleri çıktı. Bu haberlerin yanlış olduğu şuradan belli ki isimleri «derç» edilenler tekzip mektupları gönderdiler... Bunlara inanıyoruz... Partiler de iddiayı «biz yemedik, siz yediniz» diye karşılıklı reddettiler.

Yalnız şu var ki; gazetelerin müttefikan yazdıklarına göre 35 dakika müddetle yüzden fazla mebus kavgaya iştirak etmiş. «Kavga» kelimesinin mânası da malûm... Meclise de mebuslardan başkası giremez... O halde bu dayağı kim yedi?

Acayip bir şeydir bu dayak. Tıflî Hasan Efendiden başkası yediğini itiraf etmez...

Merhum bir gün seryaver Halil Paşa ile yolda giderken müsaade istemiş:

— Şurada bir işim var, bana beş dakika müsaade edin! demiş.

Gitmiş, on dakika sonra üstü başı toz, toprak içinde gelmiş; paşa sormuş:

— Nedir bu hal?

— Hiç!.. Çabuk gittim, şurada bir dayak yedim geldim, cevabını vermiş.

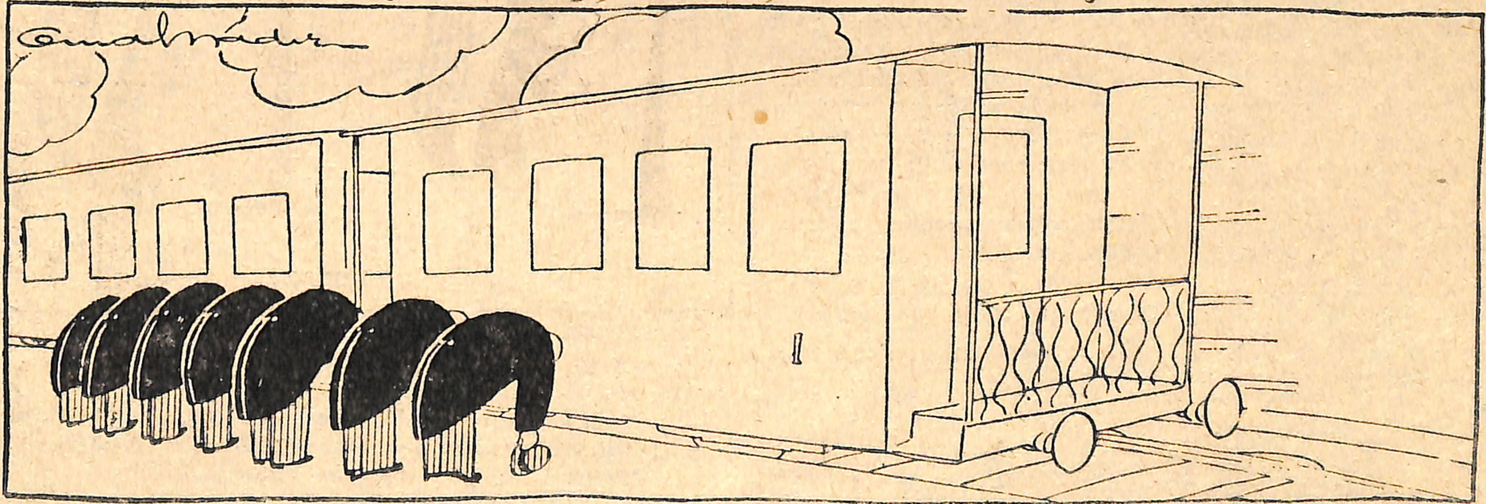
Haram bir, dayak iki... Yiyenler söylemez.

B. Felek
«Cumhuriyet»

Zanneyliyor!

Her biri hâlince icrâ-yı mezâlim etmede,
Görse bir me'mûru insan bir şakî zanneyliyor.
Eyleme beyhûde ey bîçare feryâd ü figan,
Âh-ı mazlumu hükûmet musiki zanneyliyor!

Eşref

Türkiyede üç yüz bin kambur var!.. —Gazeteler —
— Acaba bunlar mı?..

Niçin ağlıyormuş?

Bir gün Hoca'nın karısı, muziplik olsun diye, çorbayı sıcağı sıcağına sofraya getirir, ama Allah'ın işine bakın ki, eştiği kuyuya kendi düşer. Hani yanılıp, şaşıp da, gövdeye bir kaşık indirmez mi, gözlerinden yağmur gibi yaş boşanır.

Hoca'nın dünyadan haberi yok; biraz yüzü gülsün diye:

«Ne var yine, kaşık düşmanı, ağlıyor musun yoksa?» diye şaka eder.

Karısı da:

«Hayır, Allah ağlatmasın ya, anam bu çorbayı severdi de, rahmetli hatırıma düşünce, gözlerim yaşardı!» der.

Hoca, onu dinledikten sonra, hürmetlice bir kaşık da kendisi yuvarlamaz mı! Ağzı, dili haşlanır, gözleri çakmak çalar.

Karısı muradına erip:

«Ne o, iki gözümün hiç birisi, sen de mi ağlıyorsun yoksa?» deyince, Hoca, dünyayı, Konya'yı anlar:

«Ben mi, der; ananın öldüğüne değil, seni başıma bırakıp da gittiğine ağlıyorum!».

«Eski Türk Mizahı»

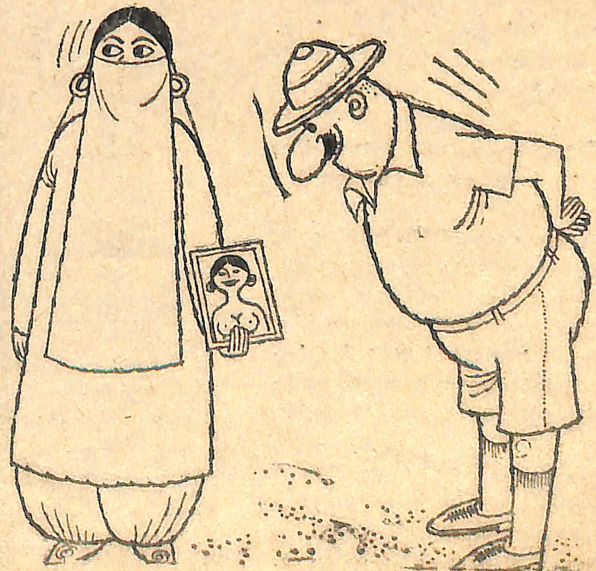
Meşhurlardan nükteler

Tristan Bernard'a bir gazeteci sormuş:

— Louvre müzesinde bir yangın çıksa hangi tabloyu kurtarırsınız?

Meşhur Fransız mizah üstadı şu karşılığı vermiş:

— Kapıya en yakın olanını kurtarırım!..

YAZISIZ!..

Milletlerin Güldükleri

— *Yol mu verdin?..*
— *Hayır, daha ağır bir ceza verdim: Son yazdığı hikâyeyi kendisine okutturdum!..*
(Arjantin)

Yazısız!..
(İtalyan)

Düello!

Meşhur Alman âlimi Rudolf Wirchano, Bismark'ı tenkid etmiş ve bunda çok ileri gitmişti. Onun bu hareketini bir hakaret sayan Bismark, âlimi düelloya davet etti. O zaman Wirchano:

— Madem ki, dedi, teklifi siz yaptınız, o halde silâhları seçmek hakkı da benim...

Ve birbirinden hiç farkı olmıyan iki sosisi işaret ederek:

— Bunlardan biri, öldürücü bir takım mikroplarla bulaşmış, öbürü ise, temiz. İşte silâhlarımız bunlar. Şimdi ekselânsları müsaade ederlerse ben silâhımı seçeyim ve karşılıklı sosislerimizi yiyelim.

Bu teklif üzerine Bismark, düello bahsini gülerek geçiştirmeği tercih etmişti.

(Alman)

— *Yağmur başladı, artık paketi bana ver!..*
(İtalyan)

Yeldeğirmeni!

Pennsylvania'lı bir misafir, Teksas'ın meşhur çiftliklerinden birini geziyordu. Birden kocaman, dev kanatlı bir yeldeğirmeni önünde hayret ve dehşetle durdu. Hayatında böyle bir şeyi ilk defa görüyordu. Sordu:

— Bu nedir?

Onu gezdiren kovboy da fırsatı kaçırmadı ve:

— Bu mu? dedi, bu elektrikle işliyen ve sığırlarımızın üzerine konan sinekleri kovmaya yarıyan bir nevi yelpazedir!

İktidarın plânı!

İktidarın adaylarından biri, bir seçim konuşması yapıyor ve:

— Bizim bütün istediğimiz plânımızı tatbik etmek için iki yıl daha iktidarda kalmaktır! diyordu.

Kalabalık arasında bir dinleyici seslendi:

— Peki, plânınız nedir?

— İki yıl daha kalabilmenin yolunu aramak!..

(İngiliz)

Acele satılık!

Bir Providence gazetesinde şöyle bir ilân çıkmıştı:

«Oğlumun zengin bi-bap ve Rok and Rol plâkları koleksiyonu satılıktır. .... numaraya telefon edilmesi... Mühim not: Telefona 14 yaşında bir çocuk sesi cevap verirse kapatın ve bir daha arayın.»

(Fransız)

— *İkisini beraber satıyoruz madam... Biri İspanyolca söylüyor, öbürü fransızcaya çeviriyor!..*
(Fransız)

Kim uydurdu?

YALE klübün üç yaşlı âzası oturmuş sohbet ediyorlardı. Henüz dışarıdan gelen ve yüzü sevinçle parlayan bu üç âzadan biri:

— Dostlarım, dedi, bir oğlum oldu... Tosun gibi bir bebek! Hem unutmayın ki ben 65 yaşındayım. Eee... Ne de olsa eski toprak...

İkinci yaşlı âza:

— Bu da bir şey mi yâni? dedi, benim de geçen ay bir kızım oldu. Hem ben 65 değil, 69 yaşındayım...

Üçüncü yaşlı âza:

— Arkadaşlar, dedi, ikinizin de gözü aydın olsun, ama bu konuşmanız bana, geçen hafta başımdan geçen bir hâdiseyi hatırlattı...

Diğer âzalar:

— Nedir o? dediler.

— Hava güzeldi; biraz dolaşayım dedim, Central Partk'a kadar uzandım. Birden, ağaçların arasından, önüme bir tavşan çıktı... Ben de gençliğimi hatırladım... Sonra etrafta da kimse yoktu. Bastonumu kaldırdım ve güya tüfekle ateş ediyormuş gibi «bang, bang!» diye bağırdım. Fakat o ne?.. Tavşan düşüp ölmez mi? Yanına gittim, sahiden ölmüş. Müthiş şaşırdım. Yoluma devam ettim. Derken karşıma başka bir tavşan çıktı. Bastonu kaldırıp gene «Bang, bang!» diye bağırdım. Tavşan yerlerde... Evet dostlarım, tavşanı öldürmüştüm. Sevinçle bastonumu sallıyarak geri döner dönmez ne görsem beğenirsiniz? Hakikati, dostlarım, hakikati! Karşımda, elinde hakikî ve ucunda duman tüten bir tüfekle genç bir delikanlı duruyordu!..

Yazısız!..
(İtalyan)

Cennet - cehennem maçı!

Bir futbol takımı oyuncuları ölmüş ve Cennete gitmişlerdi. Hepsi de as ve klâs oyunculardı. O günlerde Cennetin baş meleğinin canı sıkılıyordu, Şeytana haber yollayıp çağırdı ve:

— Ey Şeytan, dedi, Cennetle Cehennem arasında bir futbol maçına ne buyurulur?

Şeytan güldü:

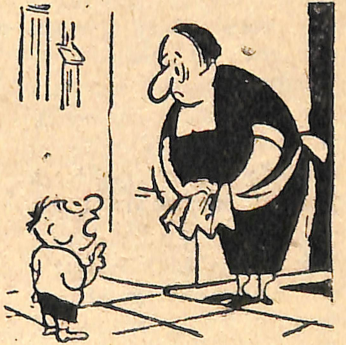
— Boşuna yorulmayın, nasılsa ben kazanırım.

Cennet meleği şaşırdı:

— Ama nasıl olur? En iyi ve meşhur futbolcular burada..

— İyi ama, dedi Şeytan, bütün hakemler de Cehennemde benim emrimde!

(İngiliz)

— *Annem selâm söyledi. Sizden fazla bir kaç tabak istiyor, babamın kafasına atacak da!..*
(Arjantin)

Yazısız!..
(Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 5 —

Bu keskin mantık karşısında öbür odacı hakkiyle duraklamıştı. Öyle ya: Tâ Fransada çekilen bir piyangonun tâ İstanbul içerilerine kadar gelip talihli adam araştırması havsalanın alacağı şey değildi. İbrahim ağa, karşılıksız kalan bu sualin arkasından bir tane daha yetiştirdi:

— Hele biyol bah genem! Bu temessükler gaç para diye?

— Ne bilem? Ahan Eminöğüne varır, daha sorarsın. Köşe sarraflarının hepisi de bilir.

— Nektüpçü namaza gahsın da varam, gidem eyleyse.

Zavallı Şücaaddin içeride hâlâ para bekliyordu.

Sadaret-i uzma müezzinbaşısının davudî sesi, müsteşarın kapısı hizasında çınladı.

Öğle ezanını okuyordu.

Kalem odalarının çökük kapılarından, namaza giden efendiler birer ikişer sökün ettiler. Sofalarda, kolları sıvalı, ceket omuzda, pantalonun paçaları tüylü, varisli, paytak ve çıplak bacakların üzerinde kat kat kıvrılmış takunyeli insanlar, ellerinde birer boyalı mendil ile helâya doğru, abdest tazelemeğe gidiyorlardı.

Teşrifat odasının önünde, Sadrazamdan mülâkat istemeğe gelmiş bir İngiliz gazete muhabiri, hem yanındaki sefaret baş tercümanının verdiği izahatı dinliyor, hem de elinde fotoğraf makinesi, harıl harıl bu manzarayı tesbit ediyordu.

Mektupçu beyefendi de o aralık dışarıya çıktı, hususî abdesthanesine girip çıktıktan sonra, hademenin yazıhane önüne serdiği, kılaptan işlemeli çuha seccadenin üzerine çöktü.

Fırsatı ganimet bilen İbrahim ağa, soluğu doğru Eminönünde aldı. Yenicamie sapacak köşedeki çatal sakal Yahudi sarrafın karşısına dikildi.

Yahudi, İbrahim ağayı uzun zamandanberidir tanırdı. Mabeyin baş kâtibinin akrabası olduğu için, her ay başı, aylıklarını baiade-i seniye muntazaman alan mektupçubaşı, İbrahim ağayı buraya gönderir, Osmanlı liralarını ikişer kuruş, yüzer para başla İngilize çevirttirir, bir kaç altın kâr ederdi.

Sonra, ay ortalarına doğru, bu İngiliz liralarını yollayıp kezzaplı kremiç altınlariyle değiştirerek, beş on kuruş istifade de bu suretle temin eylerdi.

Yahudi, İbrahim ağayı en tatlı tebessümü ile karşıladı:

— Maşallâ maşallâ, odacibaşi! Hoş yeldin! Yene mi inyiliz lirasi diyiştireceksin? Haberin ulsun, piyaça furladi.

— Neyime gerek!

— Nasin, neyine gerek ulur mu? İnyiliz, Osmanli buyun başbaşa yiçiyor.

— Geçsin. Ben sana başha iş danışacağım. Ahan, sende gara pampurunun temessüklerinden var mı?

Yahudi, çipil gözlerini hayretle açtı:

— Ne? Ne dedin?.. Ağnamadim.

İbrahim ağa, her kelimeyi heceliyerek, tekrar etti:

— Gara pampurunun temessüklerini diyim!.. Temessük!.

— Hanyisi temesuk?

— Çimendüfer!..

— Oyle soylesana! Şemendefer ulmaz ulur mu? Em da birincisi var. Aslan marka. Kaç tane istiyorsun?

— Gaça vireceğin?

— Kendin için alacaksan, kolaydir. Sen yabanci değilsin.

— Di, baham!

Sarraf, başını camekândan dışarıya uzattı, odacının kulağına bitiştirdi.

— Yedi bir kart!

İbrahim ağa hızla geriye çekildi; kaşlarını çattı; Yahudiye çıkıştı:

— Ula, benim ilen zevkleniy misin, soyha! Vururum gafana, töbeler ola!

Odacının, bu iğbirarını, istenilen bedelin fazlalığına hamleden sarraf:

— Darilma! dedi; sana bir ikram yaparim.

Ve arkasından, yine kimselere duyurmamak istiyormuş gibi, usulcacık ilâve etti:

— Yedi liradan al!

— Son fiyet mi?

— Alah inandirsin, on para kâr etmiyorum.

— Peki!

Yahudi, bu alış verişe oldu nazariyle bakarak, camekânın altındaki dolaptan tahvilât paketini çıkarmak üzere eğilirken, odacı İbrahim ağa, Hacıköçek camiinin önüne varmıştı bile.

Babıâliden içeriye adımını atar atmaz, sofada, dokuz doğuran Şücaaddinle karşılaştı, Biçare kâtip, işi zorlarsam belki bozarım korkusiyle odacının yanına yavaş yavaş sokuldu:

— Neredesin, İbrahim ağa?.. Seni arıyorum.

— Muavun beğe cağara almağa vardımdı... Nideceğen beni?

Bu yalanı uydururken kılı bile kıpırdamamıştı. Son kelimelerin ifade ettiği tecahül karşısında Şücaaddin afalladı. Mamafih, yaptığı mukaddemeden sonra, artık gerilemenin uygun olmıyacağını takdir ederek:

— Sana biraz evvel, Ata Efendi benim için bir şey demedi mi?

— Dedi..

— E, peki işte! Onun için bekliyorum.

— Beklemesine bekliysin emme... Baham bende para var mı?..

— Aman, İbraamcığım! Ne olursa senden olur!.. Vermezsen, sokakta kaldım, gitti.

— Hele biyol eğlen, baham. Neden sohakta galan ki?

— Kayınpederle aram açıldı...

— Eteğine, neyine var... Özür dilen, barış.

— Sen, şimdi onun orasını bırak da, bana ne yap yap, para ver.

İbrahim ağa durdu. Biraz düşünür gibi yaptı. Neden sonra:

— Gaç para istiyin?.. diye sordu.

— On lira olsa, yeter.

— On lira mı?.. Vay, anâm!..

Birdenbire redde uğramaktan korkarak, Şücaaddin, pazarlığa girişmek istedi:

— Çok mu?..

— Çoh, ya! Nideceğen bu gader parayı?

— Lâzım, İbraam ağacığım. Ama sen bilirsin gene...

Yine bir lâhza düşündükten sonra, İbrahim ağa şu suali sordu:

— O kâfatlardan sendd gaç tene var?

— Hangi kâğıtlar?

— Çimendüfer...

— İki tane.

Odacı, zihninde ufak bir hesap yaptı: İki kere yedi: 14... Demek ki, on lirayı verse de, geride daha dört liralık bir pay kalıyordu.

— Baham, görem onları. Burada mı?

— Yanımda...

Şücaaddin, ceketinin iç cebinden, katlanmış iki tane Rumeli şimendifer tahvili çıkardı; İbrahim ağaya uzattı.

Arapkirli, bunları şüphelenen bir tavırla aldı, baktı. Yahudi sarrafta, bunları görmemiş olduğuna pişmandı.

(Devamı var)

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

SALIH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

SANA GİTME DEMİYECEĞİM
GENE DE SEN BİLİRSİN
ÖZDEMİR ASAF

BI DAKKA
REİZ

GEÇEN HAFTANIN SON RESMİ

HAA!.. NERDE KALMIŞTIK?.. HERİFİN BİRİ (Bİ DAKKA REİZ) DEMİŞTİ Dİ Mİ? SİZ DE Bİ DAKKA SONRA NE OLACAK DİYE Bİ HAFTA BEKLEMİŞTİNİZ... BAKIN NOOLDU..

11

BAK REİZ... BURDA NE VAR!..
GÖKDELEN RÖNTGEN
O YENİ Bİ Şİ DEĞİL
EVET KEŞFEDELİ EPİ ZAMAN OLDU

AMAN KURCALAMA... ARTİZ KIZLAR FİLAN ÇIKARSA EFLATUN GERİ GELİR

BU SEFER ARTİZ KIZLAR FİLÂN GELMEDİ... ONLARIN YERİNE EKRANDA SPUTNİK 31 GÖRÜNDÜ...

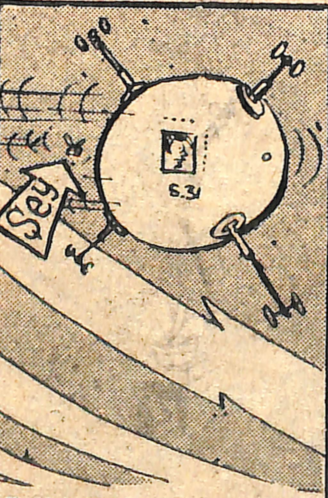

CİHAZ YAKIN PLANA AYARLANDI...

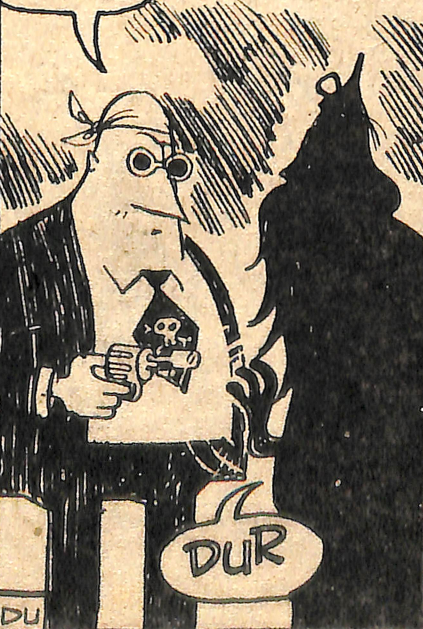

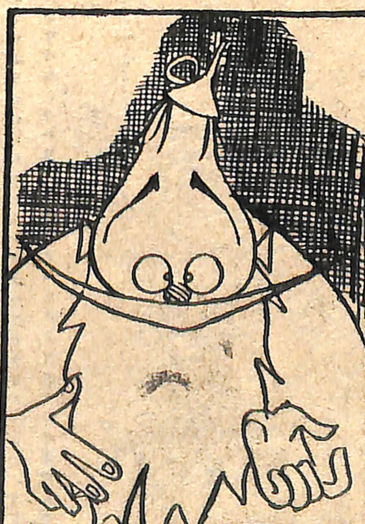
TEKCANIN KOLU
ŞEY
CEKEDİN CEBİ

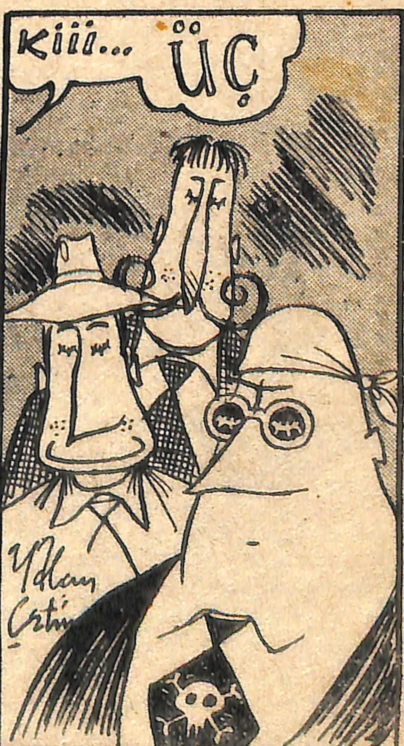
CEBİNDEN MENDİLİ ÇIKARIP BURNUNU SİLDİ VE... EYVAH.... MENDİLİN ARASIN ŞEY DÜŞTÜ DÜŞTÜ.. MAAFOLDUK.. ÖLDÜK...

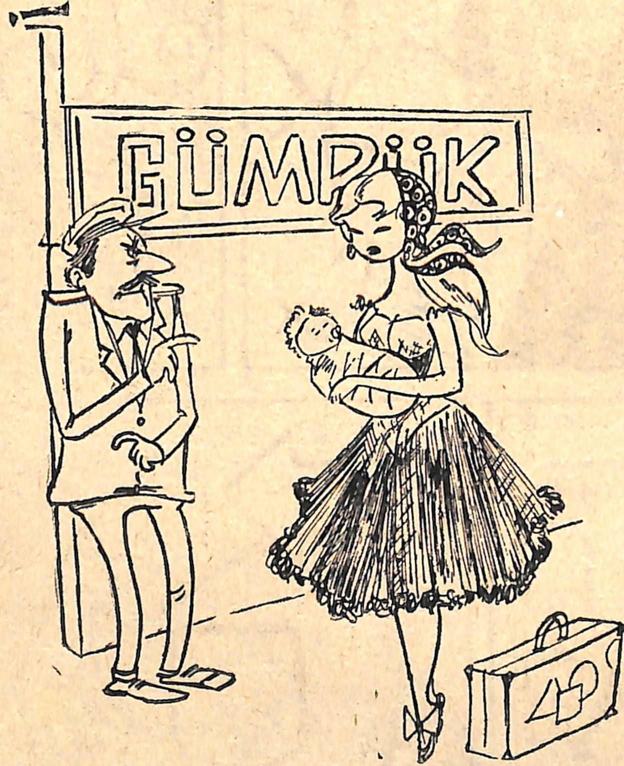
ŞEY GERÇEKTEN DÜŞMÜŞTÜ AMA BİLDİĞİMİZ GİBİ DÜŞMEMİŞTİ... FEZADA YERÇEKİMİ OLMADIĞI İÇİN SPUTNİĞİN SUN'İ ÇEKİMİNE UYMUŞ, SALİHİN YANI BAŞINDA YOLUNA DEVAM EDİYORDU

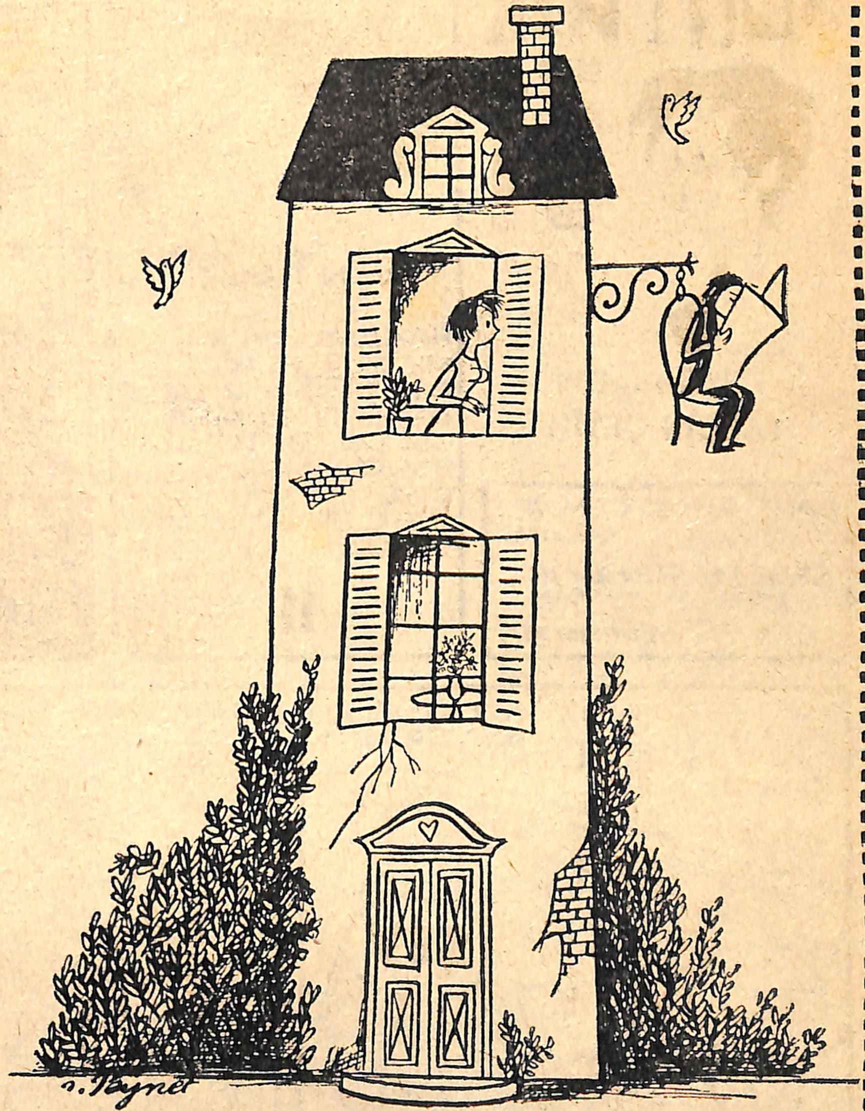

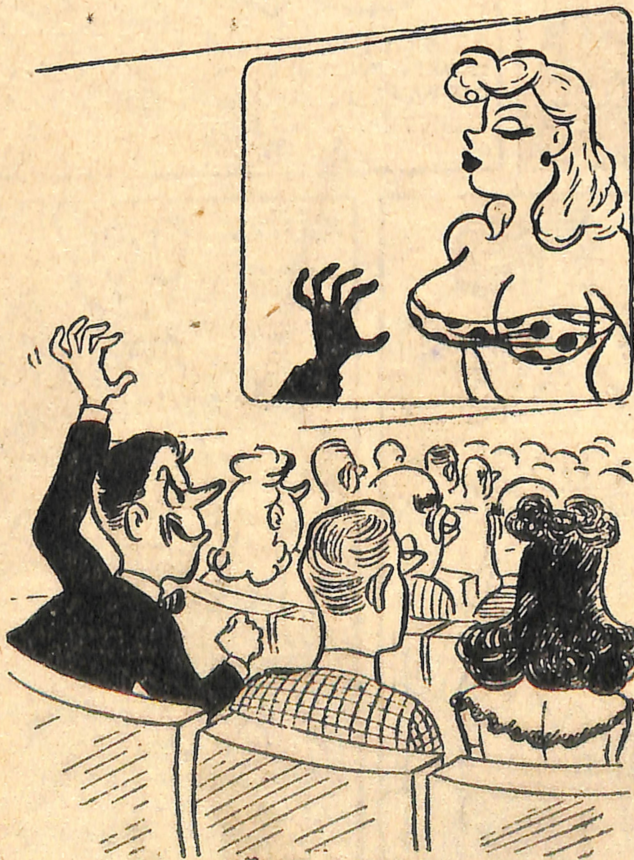
Dünya Karikatürleri

— MEMLEKETİNİZE GELDİĞİM ZAMAN BU BEBEK YANIMDA DEĞİLDİ, GÖTÜRMEGE HAKKIM YOK BIRAKIYORUM !..

— AAA !.. YİNE Mİ DARILDIN SEVGİLİM !

GÖLGE OYUNU !..

— BEYEFENDİ, REFİKANIZ SİZİNLE GÖRÜŞMEK İSTİYOR !..

PAMUKBANK 1958
İkramiye plânı

Çukurovanın
En mutena yerinde
5000 m²
portakal
BAHÇELERİ

ÇEKİLİŞ :
18- 4-58
1- 8-58
7- 8-58
25-12-58

Ayrıca

İstanbul'da APARTMAN DAİRESİ
*
KIYMETLİ ARSALAR
*
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

PAMUKBANK

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Göz
Ucu ile
Avrupa

Yusuf Ziya OTAÇ

- Bu kitap, seyahat edebiyatının en güzel eseridir.
- Bu kitabın sahifelerinde, Almanya'yı gezecek, İtalya'yı görecek, Yunanistan'ı tanıyacaksınız.
- En ince görüş, bu kitapta. En güzel türkçe bu kitapta.
- Kalın kâğıt, temiz baskı, iplik dikiş, zarif kapak.
- Fiyatı 1 lira.

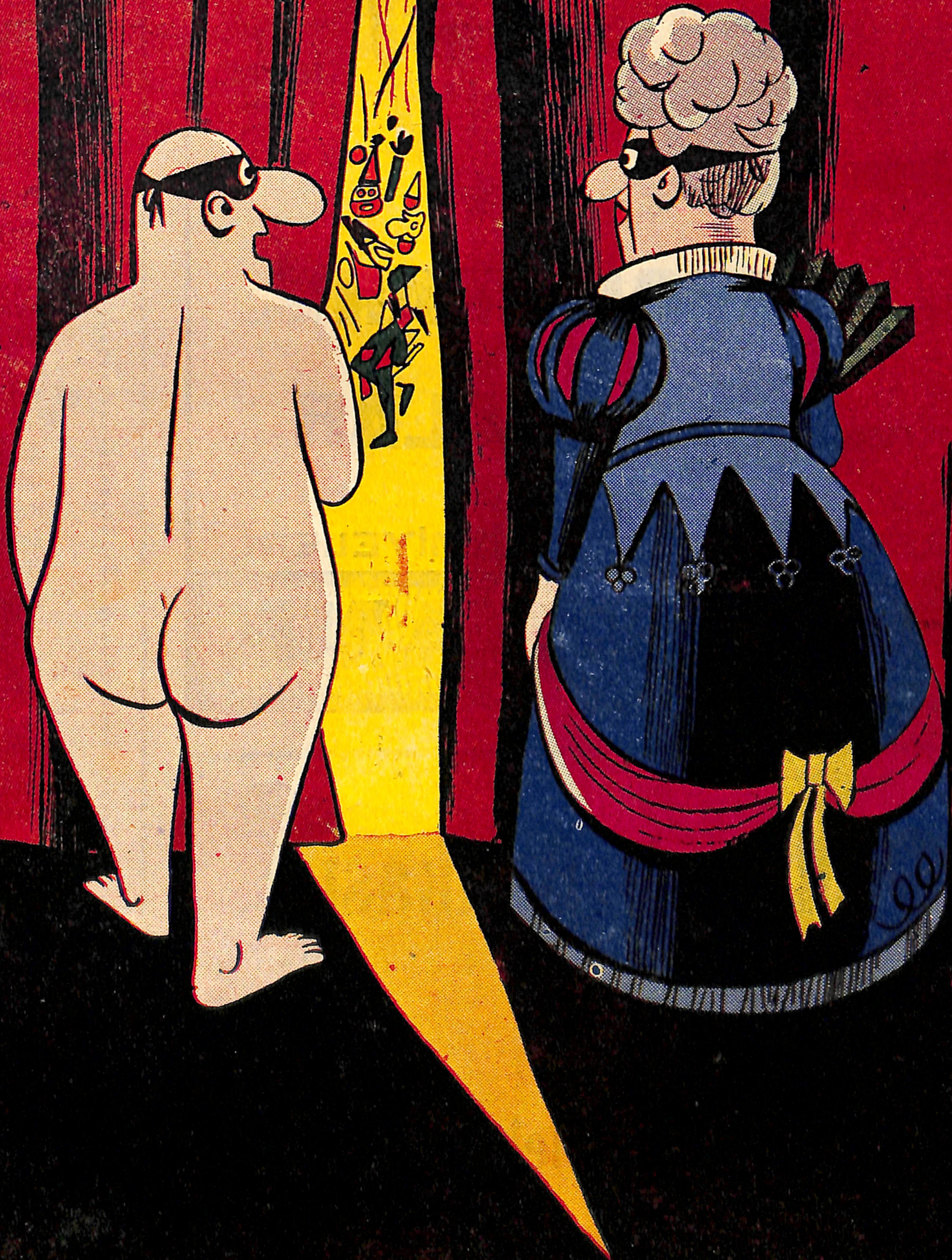
BUGÜN ÇIKTI

- Umumî satış yeri : **Akbaba Yayınevi**, Belediye, Klodfarer Caddesi, No.: 8 - 10.
- Satıldığı yerler:
İstanbul, Ankara Caddesinde **«İnkılâp Kitabevi»**.
Köprü Kadıköy iskelesinde **«Köprü Kitabevi»**.
Beyoğlu, İstiklâl Caddesi, **«Kitapsaray»**.
Nişantaşı **«Birlik Kitabevi»**.
— Ankara: **«Akba»**, **«Berkalp»**, **«Hür»**, **«Nur»**, **«Bilgi»** Kitabevleri.
İzmir: **«Yavuz»**, **«Mektepli»**, **«Belen»**. **«Ülkü»** Kitabevleri.

Bütün taşra bayileri.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Abone: Senelik 37.5 lira
Altı aylık 19 lira.
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

AKBABA

KOSTÜMLÜ BALO :

— Göreceksin karıcığım, kıyafetimiz büyük heyecan uyandıracak!...

— İtalyan karikatürü —